

**INFORMACJA O DZIAŁALNOŚCI
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU
ADMINISTRACYJNEGO W OPOLU
W ROKU 2021**

Opole, styczeń 2022 r.

Spis treści

1.	Wstęp	str. 3
2.	Struktura organizacyjna i obsada kadrowa Sądu	str. 5
3.	Wpływ spraw i sposób ich załatwienia	str. 6
4.	Orzecznictwo	
4.1	Wybrane zagadnienia z orzecznictwa w sprawach zobowiązań podatkowych	str. 15
4.2	Wybrane zagadnienia z orzecznictwa w sprawach ogólnoadministracyjnych	str. 35
4.3	Funkcjonowanie instytucji postępowania z zakresu prawa pomocy, uproszczonego i mediacyjnego	str. 45
5.	Dane teleadresowe	str. 50
6.	Wykaz tabel	str. 53

Wstęp

Informacja o działalności Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu w roku 2021 podsumowuje roczną działalność orzeczniczą Sądu poprzez omówienie ciekawszych zagadnień stanowiących przedmiot rozstrzygania w Wydziałach Orzeczniczych, działalności pozaorzeczniczej oraz postępowania sądowego ze szczegółowym uwzględnieniem ruchu spraw. W tym zakresie dokonano stosownych analiz wpływu i załatwień spraw. Powyższe informacje ujęte zostały także w postaci tabelarycznej, w końcowej części opracowania. Stosownych porównań dokonano biorąc pod uwagę dwa okresy sprawozdawcze, tj. lata 2020 i 2021.

Należy zwrócić szczególną uwagę, że w kontekście trwającej pandemii i nadal obowiązującego stanu epidemii w Polsce wywołanego szybkim rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2, działalność orzecznicza Sądu na początku roku kontynuowana była w trybie rozpoznawania spraw na posiedzeniach niejawnych na podstawie art. 15 zzs⁴ ust. 3 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 1842) w związku z § 1 pkt 2 zarządzenia Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 30 października 2020 r. nr 17/20 i § 3 zarządzenia Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 października 2020 r., nr 39.

Następnie zarządzeniem nr 8/21 Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 25 maja 2021 r. w sprawie organizacji pracy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego oraz działań profilaktycznych służących przeciwdziałaniu potencjalnemu zagrożeniu zakażenia wirusem SARS-CoV-2 wprowadzono zalecenie przeprowadzania rozpraw przy użyciu urządzeń technicznych, o których mowa w art. 15 zzs⁴ ust. 2 przywołanej wyżej ustawy z dnia 2 marca 2020 r., odpowiednio uwzględniając w tym zakresie kompetencje decyzyjne Przewodniczących Wydziałów oraz możliwości techniczne Sądu.

W związku z powyższym informowano strony skarżące, organy i uczestników postępowania, że rozprawa odbywać się będzie przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie jej na odległość z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku, a osoby w niej uczestniczące (poza składem orzekającym) nie będą przebywać w budynku Sądu. Wskazywano wymagania sprzętowe niezbędne do skorzystania z komunikatora, gdyż udział w rozprawie możliwy będzie poprzez dołączenie do rozprawy za pośrednictwem tego komunikatora, poprzez

podany przy zawiadomieniu o jej terminie, link do spotkania. Sąd zwracał się o nadesłanie informacji, czy sprzęt strony postępowania spełnia ww. wymagania oraz do wskazania adresu skrytki na Elektronicznej Platformie Usług Administracji Publicznej (ePUAP), na który winien zostać przesłany link do spotkania. Informowano również, że brak odpowiedzi lub odpowiedź negatywna którejkolwiek ze stron postępowania może spowodować skierowanie sprawy przez Przewodniczącego Wydziału do rozpoznania na posiedzeniu niejawnym w składzie 3 sędziów lub w budynku Sądu z wykorzystaniem urządzeń technicznych.

Osiągnięte wskaźniki zaległości oraz niewielka liczba spraw (49) zalegających dłużej niż 12 miesięcy jednoznacznie wskazują, że sprawowana przez WSA w Opolu kontrola administracji publicznej wykonywana jest praktycznie na bieżąco. Średni czas oczekiwania na merytoryczne rozpoznanie sprawy wynosił odpowiednio w Wydziale I – 3,83 miesiąca, a w Wydziale II – 2,41 miesiąca.

Ponadto nadmienić należy, że istotną rolą Sądu jest realizacja obowiązku pełnej transparentności swojej działalności. Obowiązek ten Sąd realizuje głównie poprzez prowadzenie podmiotowej strony BIP, na której zamieszczane są informacje dotyczące Sądu oraz poprzez publikowanie na bieżąco, w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych, zanonimizowanych orzeczeń sądowych. Baza oraz Biuletyn stanowią bezpłatne źródło informacji dla organów, prasy i innych instytucji sprawujących społeczną kontrolę nad działalnością sądową. Upublicznianie wyroków sądowych ma również bezpośredni wpływ na podnoszenie świadomości prawnej obywateli i sprzyja realizacji prawa do sądu. Niewątpliwie też w zaistniałej sytuacji epidemiologicznej w kraju wprowadzenie możliwości elektronicznej komunikacji z Sądem, w szczególności możliwość przeglądania akt sprawy w systemie PASSA, przyczyniło się do pełniejszej realizacji uprawnień procesowych stron postępowania i ich pełnomocników.

Podsumowując należy stwierdzić, że działalność WSA w Opolu oraz uzyskane wyniki wskazują na zachowanie sprawności działania Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu, co bez wątpienia wynika z właściwego zaangażowania sędziów w szybkie i terminowe rozpoznawanie spraw.

Nadmienić można, że w dniu 9 lutego 2021 r. Dziennik Gazeta Prawna opublikował ranking 50 najbardziej wpływowych prawników w Polsce w 2020 roku, w którym na 6 miejscu wyróżniono Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu w składzie: sędzia WSA Krzysztof Sobieralski (przewodniczący), sędzia WSA Krzysztof Bogusz (sprawozdawca) i sędzia WSA Elżbieta Kmiecik.

W ramach działalności pozaorzeczniczej w 2021 r. sędziowie i asesor sądowy uczestniczyli w szkoleniu zorganizowanym przez Naczelny Sąd Administracyjny w trybie zdalnym na temat: „Zmiany w P.p.s.a., K.p.a., O.p. oraz w U.p.e.a. wprowadzone ustawą z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych”.

STRUKTURA ORGANIZACYJNA I OBSADA KADROWA SĄDU

Wojewódzki Sąd Administracyjny funkcjonował w dotychczasowej strukturze organizacyjnej, w ramach której działają: Wydziały Orzecznicze I i II, Wydział Informacji Sądowej, Oddział Finansowo-Budżetowy a także Oddział Administracyjno-Gospodarczy i Spraw Ogólnych.

Na dzień 1 stycznia 2021 r. w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Opolu orzekało 10 sędziów, po pięciu w obu Wydziałach Orzeczniczych. Stan ten w trakcie roku uległ zmianie, albowiem postanowieniem Prezydenta RP z dnia 2 lutego 2021 r. Pani Anna Komorowska-Kaczkowska została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Opolu i objęła ten urząd z dniem 1 marca 2021 r. w Wydziale I.

W konsekwencji, na dzień 31 grudnia 2021 r. w WSA w Opolu służbę pełniło 10 sędziów oraz 1 asesor sądowy. Jedna sędzia WSA została oddelegowana do orzekania w Izbie Finansowej Naczelnego Sądu Administracyjnego od 1 października do 31 grudnia 2021 r. Tym samym faktyczna obsada osobowa wyniosła 8,78 etatu. W toku pozostaje nadal procedura obsadzenia wolnego stanowiska sędziego.

Ponadto zatrudnionych było: 3 starszych referendarzy sądowych, 7 asystentów sędziego, 1 asystent sędziego na zastępstwo, 17 pracowników w Wydziałach Orzeczniczych i Wydziale Informacji Sądowej (w tym 13 urzędników sądowych), 16 pracowników administracyjnych i obsługi (w tym 12 urzędników sądowych) oraz 1 pracownik obsługi na zastępstwo.

Wpływ spraw i sposób ich załatwienia

Do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu w 2021 r. wpłynęło ogółem 1391 spraw, z tej liczby w repertorium SA zarejestrowano 1205 skarg, w tym 46 sprzeciwów od decyzji, w repertorium SAB zarejestrowano 113 skarg na bezczynność i przewlekłość postępowania organów, ponadto zarejestrowano 35 spraw w repertorium SO i 38 wniosków w repertorium SPP (wnioski o przyznanie prawa pomocy złożone przed wszczęciem postępowania rozpoznawczego).

Z poprzedniego okresu sprawozdawczego pozostało do rozpoznania 245 spraw (SA i SAB), w tym 18 na bezczynność i przewlekłość postępowania organów. Łącznie do załatwienia w 2021 r. były 1563 skargi.

Z tej liczby sędziowie rozpoznali i załatwili na rozprawach oraz posiedzeniach niejawnych łącznie 1206 skarg, z czego na rozprawach rozpoznano 194 sprawy, a na posiedzeniach niejawnych 1012 spraw. Stanowi to 77,2% ogólnej liczby skarg do załatwienia, w tym 1092 skargi na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji, a także 114 skarg na bezczynność i przewlekłość postępowania organów. 10 spraw zostało zamkniętych.

Dokonując analizy ruchu spraw należy wskazać, że dotyczy ona wpływu i załatwień skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwów od decyzji, a także skarg na bezczynność i przewlekłość postępowania organów. Nie brano pod uwagę spraw i wniosków zarejestrowanych w repertorium SO i SPP o przyznanie prawa pomocy złożonych przed wszczęciem postępowania rozpoznawczego. Były one uwzględniane jedynie przy obliczaniu średniego miesięcznego wpływu, czasu oczekiwania na rozpoznanie sprawy i załatwienia przez sędziego.

Wydział I

Do właściwości Wydziału I należą sprawy z zakresu zobowiązań podatkowych, cen, ubezpieczeń majątkowych, gospodarki wodnej, spraw kapitałowych i bankowości, finansów publicznych, subwencji unijnych, funduszy strukturalnych i regulacji rynków branżowych oraz sprawy celne, a także sprawy z zakresu egzekucji administracyjnej świadczeń niepieniężnych, skarg na uchwały organów jednostek samorządowych, skarg organów nadzoru na uchwały organów jednostek samorządowych, rozstrzygnięć nadzorczych, prawa miejscowego organów rządowych, sporów kompetencyjnych,

wykonania orzeczeń Sądu, interpretacji podatkowych i innych interpretacji, bezczynności organów administracji publicznej oraz przewlekłości postępowania administracyjnego, jeżeli ich przedmiot dotyczy dziedzin wymienionych powyżej.

Według stanu na dzień 31 grudnia 2021 r. orzekało w tym Wydziale 5 sędziów (jeden sędzia NSA i czterech sędziów WSA) oraz jeden asesor sądowy. Faktyczna obsada sędziowska wyniosła 3,98 etatu, a asesorska 0,79 etatu. Zatrudniony był 1 referendarz sądowy.

Do Wydziału I wpłynęło w 2021 r. 608 spraw - 606 skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji, a także 2 skargi na bezczynność i przewlekłość postępowania organów. Średni miesięczny wpływ spraw na osobę wyniósł 110,6 spraw, a uwzględniając obsadę faktyczną - średnie obciążenie wpływem na osobę wyniosło 135,2 sprawy. Zaległość z poprzedniego roku wynosiła 111 spraw. Łącznie do załatwienia było 719 skarg.

Do dnia 31 grudnia 2021 r., sędziowie i asesor sądowy rozpoznali i załatwili łącznie na rozprawach oraz posiedzeniach niejawnych 513 skarg z 719 ogólnej liczby skarg do załatwienia w tym Wydziale. Na rozprawach załatwiono łącznie 90 spraw, co stanowi 7,5% ogólnej liczby załatwień skarg w całym Sądzie. W 30 przypadkach skargę uwzględniono, co stanowi 15,5% załatwionych skarg na rozprawach w całym Sądzie, a w 60 sprawach skargę oddalono (30,9%). Natomiast na posiedzeniach niejawnych załatwiono łącznie 423 sprawy (35,1% ogólnej liczby załatwień skarg w całym Sądzie). W 91 przypadkach skargę uwzględniono, co stanowi 9,0% załatwionych skarg na posiedzeniach niejawnych w całym Sądzie, w 176 sprawach skargę oddalono (17,4%), w 131 przypadkach skargę odrzucono (12,9%), a 25 skarg załatwiono w inny sposób (2,5%). 2 sprawy zamknięto. Postępowanie zawieszono w 13 sprawach. Od wydanych orzeczeń wpłynęło 176 skarg kasacyjnych, przy czym 6 zostało odrzuconych.

Średni czas oczekiwania na załatwienie sprawy w 2021 r. wyniósł 3,83 miesiąca i w porównaniu do poprzedniego okresu sprawozdawczego uległ nieznacznemu wydłużeniu.

Sędziowie i asesor sądowy opanowali wpływ skarg w 84,4% (załatwiono 84,4% skarg w odniesieniu do liczby wpływu skarg w tym Wydziale w 2021 r.). Średnie załatwienie na osobę wyniosło 91,1 spraw, a uwzględniając obsadę faktyczną – 111,3 spraw.

Nierozpoznane pozostały 204 skargi, w tym licząc od daty pierwszego wpływu skargi do Sądu i uwzględniając poszczególne przedziały czasowe, na rozpoznanie oczekują: w przedziale powyżej 3 do 6 miesięcy - 36 skarg, powyżej 6 do 12 miesięcy –

34 skargi, powyżej 12 miesięcy do 2 lat – 20 skarg, powyżej 2 do 3 lat – 4 skargi i powyżej 3 lat – 11 skarg.

Zaległość na koniec roku 2021 w porównaniu do roku 2020 zwiększyła się o 93 sprawy.

Wydział II

Do właściwości Wydziału II należą sprawy z zakresu budownictwa, dróg, kolei, lotnictwa, żeglugi, działalności gospodarczej, ludności, geologii i górnictwa, gospodarki mieniem, energetyki, komunalizacji mienia, geodezji i kartografii, środowiska, edukacji, zagospodarowania przestrzennego, rolnictwa i leśnictwa, czynności i zajęć, wywłaszczeń, pracy, zdrowia, spraw mieszkaniowych, jakości, obronności, telemediów, samorządu terytorialnego, cudzoziemców, kościołów, przejęcia mienia, broni i materiałów wybuchowych, pomocy społecznej, zatrudnienia, kombatantów, kultury fizycznej, kultury i sztuki, własności przemysłowej, ochrony danych osobowych, informacji publicznej, ochrony informacji niejawnych, świadczeń w drodze wyjątku, funduszy emerytalnych, ubezpieczeń zdrowotnych oraz lustracji, a także sprawy z zakresu egzekucji administracyjnej świadczeń niepieniężnych, skarg na uchwały organów jednostek samorządowych, skarg organów nadzoru na uchwały organów jednostek samorządowych, rozstrzygnięć nadzorczych, prawa miejscowego organów rządowych, sporów kompetencyjnych, wykonania orzeczeń Sądu, bezczynności organów administracji publicznej oraz przewlekłości postępowania administracyjnego, jeżeli ich przedmiot dotyczy dziedzin wymienionych powyżej.

Według stanu na dzień 31 grudnia 2021 orzekało w tym Wydziale 5 sędziów WSA, faktyczna obsada sędziowska wyniosła 4,01 etatu. Zatrudnionych było także 2 referendarzy sądowych.

W Wydziale zarejestrowano w 2021 r. 710 spraw, w tym 599 skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwów od decyzji, a także 111 skarg na bezczynność i przewlekłość postępowania organów. Średni miesięczny wpływ na sędziego wyniósł po 149,2 spraw, a uwzględniając obsadę faktyczną średnie obciążenie wpływem na osobę wyniosło 186 spraw. Zaległość z poprzedniego okresu wynosiła 134 sprawy, w tym 18 na bezczynność i przewlekłość postępowania organów. Łącznie do załatwienia były 844 skargi.

Do dnia 31 grudnia 2021 r., sędziowie rozpoznali i załatwili łącznie na rozprawach oraz posiedzeniach niejawnych 693 skargi z ogólnej liczby 844 skarg do

załatwienia w tym Wydziale. Na rozprawach załatwiono łącznie 104 sprawy, co stanowi 8,6% ogólnej liczby załatwień skarg w całym Sądzie. W 56 sprawach uwzględniono skargę, co stanowi 28,9% załatwionych skarg na rozprawach w całym Sądzie, w 45 sprawach skargę oddalono (23,2%), 3 skargi odrzucono (1,5%). Natomiast na posiedzeniach niejawnych załatwiono 589 spraw (48,8% ogólnej liczby załatwień skarg w całym Sądzie). W 264 sprawach skargę uwzględniono co stanowi 26,1% załatwionych skarg na posiedzeniach niejawnych w całym Sądzie, 139 skarg oddalono (13,7%), 164 skargi odrzucono (16,2%), a 22 skargi załatwiono w inny sposób (2,2%). 8 spraw zamknięto. Postępowanie zawieszono w 13 sprawach. Od wydanych orzeczeń wpłynęły 244 skargi kasacyjne, przy czym 9 z nich zostało odrzuconych.

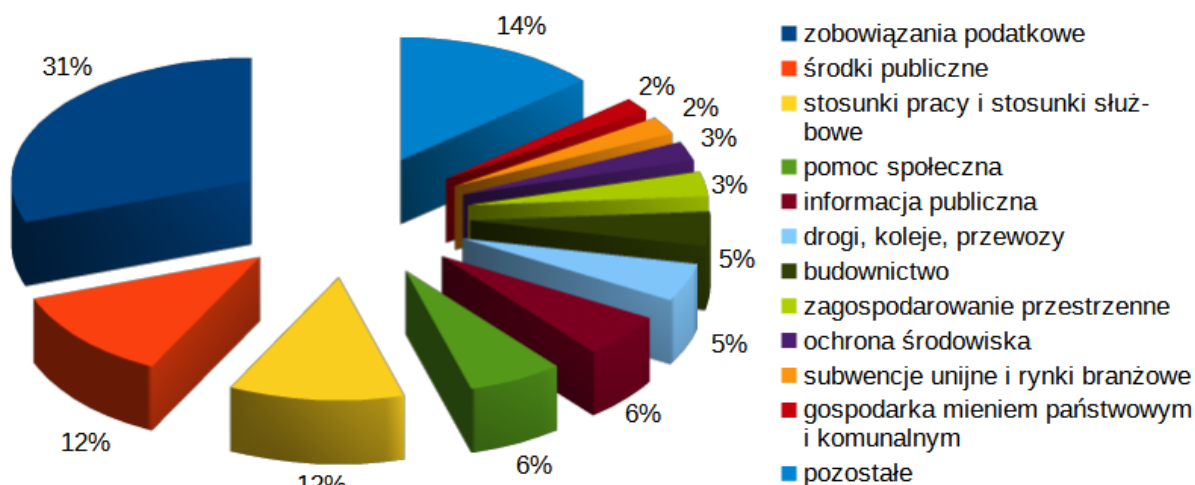
Średni czas oczekiwania na załatwienie sprawy w 2021 r. wyniósł miesiąca 2,41 i w porównaniu do poprzedniego okresu sprawozdawczego uległ skróceniu o 1,05 miesiąca.

Sędziowie opanowali wpływ skarg w 97,6% (załatwiono 97,6% skarg w odniesieniu do liczby wpływu skarg w tym Wydziale w 2021 r.). Średnie załatwienie na sędziego wyniosło 149,2 spraw, a uwzględniając obsadę faktyczną 181,1 spraw.

Do załatwienia pozostały 143 skargi, w tym licząc od daty pierwszego wpływu skargi do Sądu i uwzględniając poszczególne przedziały czasowe, na rozpoznanie oczekują: w przedziale powyżej 3 do 6 miesięcy - 26 skarg, w przedziale powyżej 6 do 12 miesięcy – 18 skarg, powyżej 12 miesięcy do 2 lat – 3 skargi, powyżej 2 do 3 lat – 4 skargi oraz powyżej 3 lat – 7 skarg.

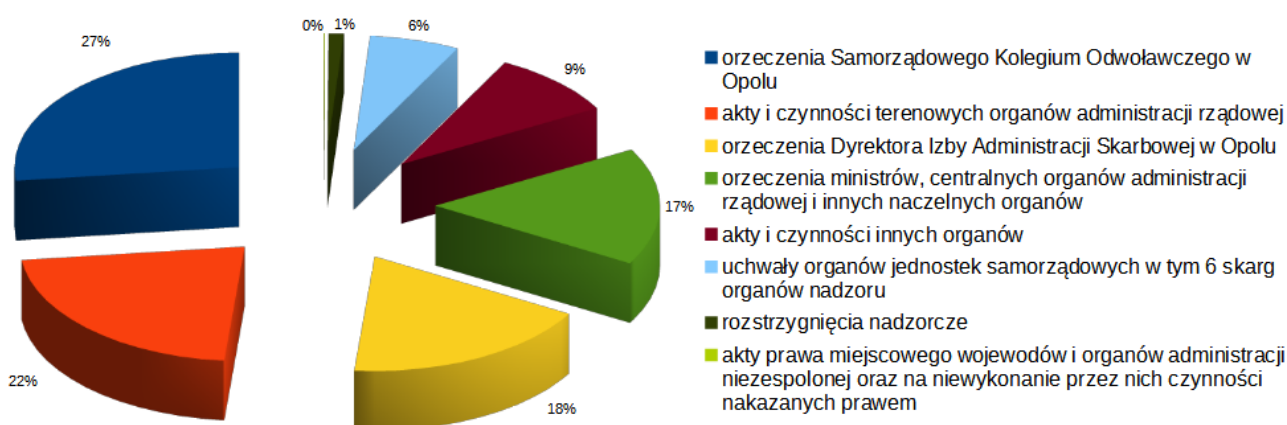
Zaległość na koniec roku 2021 zwiększyła się o 9 spraw w porównaniu do poprzedniego okresu sprawozdawczego.

Dokonując analizy wpływu spraw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu w 2021 r., należy wskazać, że wpływ skarg w ujęciu przedmiotowym kształtował się następująco: zobowiązania podatkowe (402), środki publiczne (159), stosunki pracy i stosunki służbowe (156), pomoc społeczna (85), informacja publiczna (76), drogi, koleje, przewozy (66), budownictwo (60), zagospodarowanie przestrzenne (43), ochrona środowiska (34), subwencje unijne i rynki branżowe (31), gospodarka mieniem państwowym i komunalnym (25), pozostałe (181). **[wykres 1]**

Wykres 1. Wpływ skarg w ujęciu przedmiotowym

Największa liczba skarg została złożona na orzeczenia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Opolu (324). Następnie, najliczniej zaskarżane były akty i czynności terenowych organów administracji rządowej (261). Poza tym, wniesiono 218 skarg na orzeczenia Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Opolu, 199 skarg na orzeczenia ministrów, centralnych organów administracji rządowej i innych naczelných organów oraz 111 skarg na akty i czynności innych organów. Zaskarżono 78 uchwał organów jednostek samorządowych /w tym 6 skarg organów nadzoru/ oraz 13 rozstrzygnięć nadzorczych, a także 1 skargę na akty prawa miejscowego wojewodów i organów administracji niezespólonej oraz na niewykonywanie przez nich czynności nakazanych prawem. **[wykres 2]**

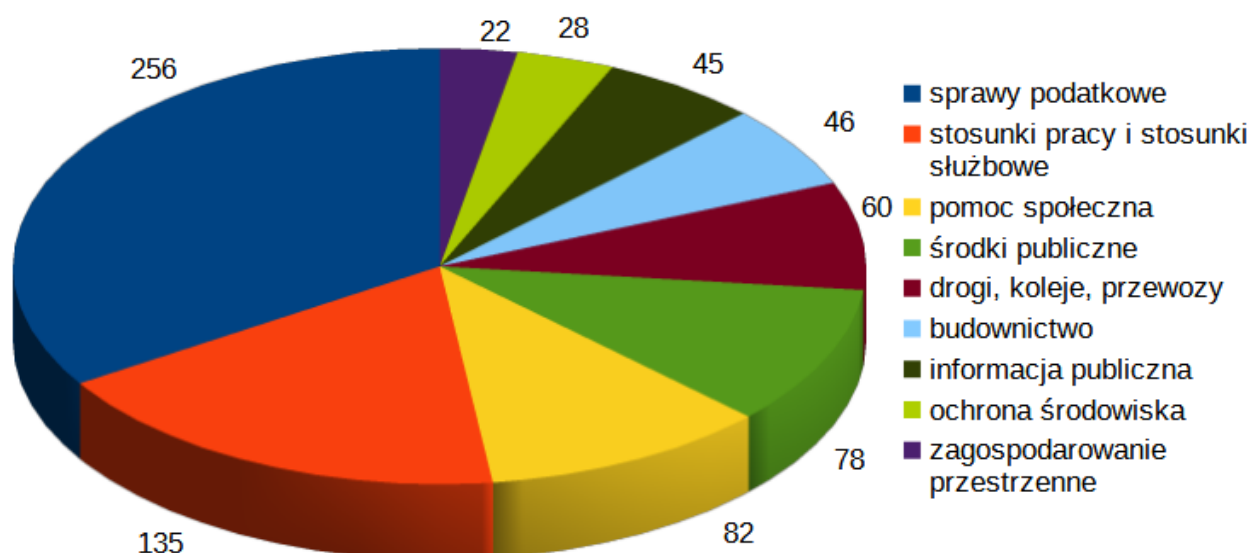
Wykres 2. Wpływ skarg ze względu na organ wydający zaskarżone orzeczenie

Analizując załatwienia spraw w Sądzie w roku 2021 można zauważyć, że najliczniejszą grupę spraw spośród załatwionych wyrokiem w Wojewódzkim Sądzie

Administracyjnym w Opolu stanowią sprawy podatkowe – 29,7%. W tym zakresie rozpoznano 256 skarg, uwzględniając 66.

Następnie najczęściej rozpoznawane były sprawy w przedmiocie:

- stosunki pracy i stosunki służbowe, które stanowią 15,7% spraw. Rozstrzygnięto 135 spraw, w tym uwzględniono 126;
- pomocy społecznej, które stanowią 9,5% spraw. Rozstrzygnięto 82 sprawy, w tym uwzględniono 45 skarg;
- środków publicznych, które stanowią 9,1% spraw. Rozstrzygnięto 78 spraw, w tym uwzględniono 48;
- dróg, kolei, przewozów, które stanowią 7,0% spraw. Rozstrzygnięto 60 spraw, w tym uwzględniono 31 skarg;
- budownictwa, które stanowią 5,3% spraw. Rozstrzygnięto 46 spraw, w tym uwzględniono 24 skargi;
- informacji publicznej, które stanowią 5,2% spraw. Rozstrzygnięto 45 spraw, w tym uwzględniono 24 skargi;
- ochrony środowiska, które stanowią 3,3% spraw. Rozstrzygnięto 28 spraw, w tym uwzględniono 15 skarg;
- zagospodarowania przestrzennego, które stanowią 2,6% spraw. Rozstrzygnięto 22 sprawy, w tym uwzględniono 7. **[wykres 3]**

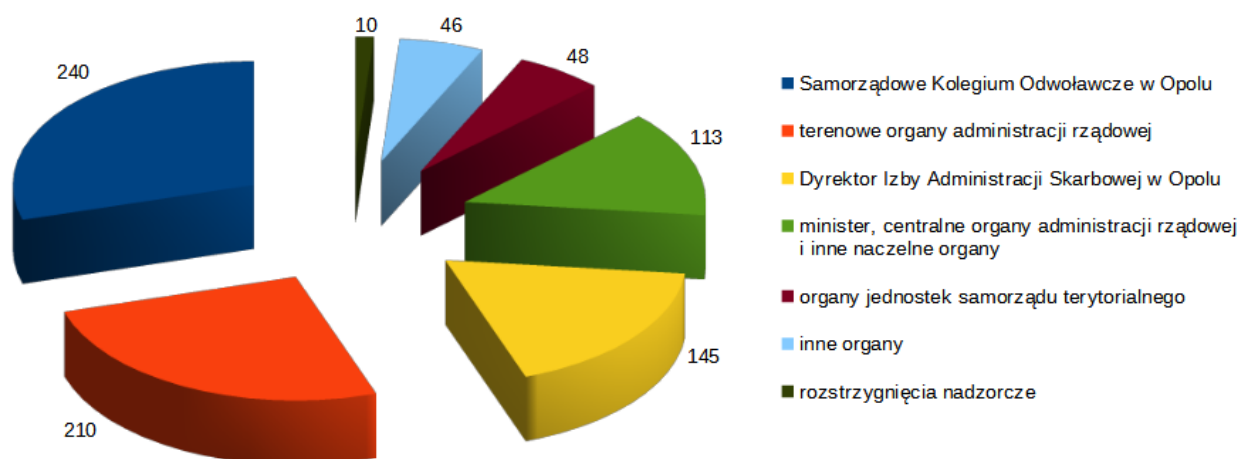

Wykres 3. Najczęściej rozpatrywane sprawy w ujęciu przedmiotowym

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu w 2021 r. załatwił wyrokiem:

- 240 skarg na akty i inne czynności Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Opolu, w tym skargę uwzględniono w 93 przypadkach (38,8%);

- 210 skarg na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej, w tym skargę uwzględniono w 172 przypadkach (82%);
- 145 skarg na akty i inne czynności Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Opolu, w tym skargę uwzględniono w 33 przypadkach (22,8%);
- 113 skarg na akty i inne czynności ministrów, centralnych organów administracji rządowej i innych naczelných organów, w tym skargę uwzględniono w 64 przypadkach (56,6%);
- 48 skarg na uchwały organów jednostek samorządu terytorialnego /liczba ta zawiera 6 skarg organów nadzoru/, w tym skargę uwzględniono w 29 przypadkach (60,4%);
- 46 skarg na akty i czynności innych organów, w tym uwzględniono skargę w 18 przypadkach (39,1%);
- 10 rozstrzygnięć nadzorczych, w tym skargę uwzględniono w 4 przypadkach (40%). **[wykres 4]**

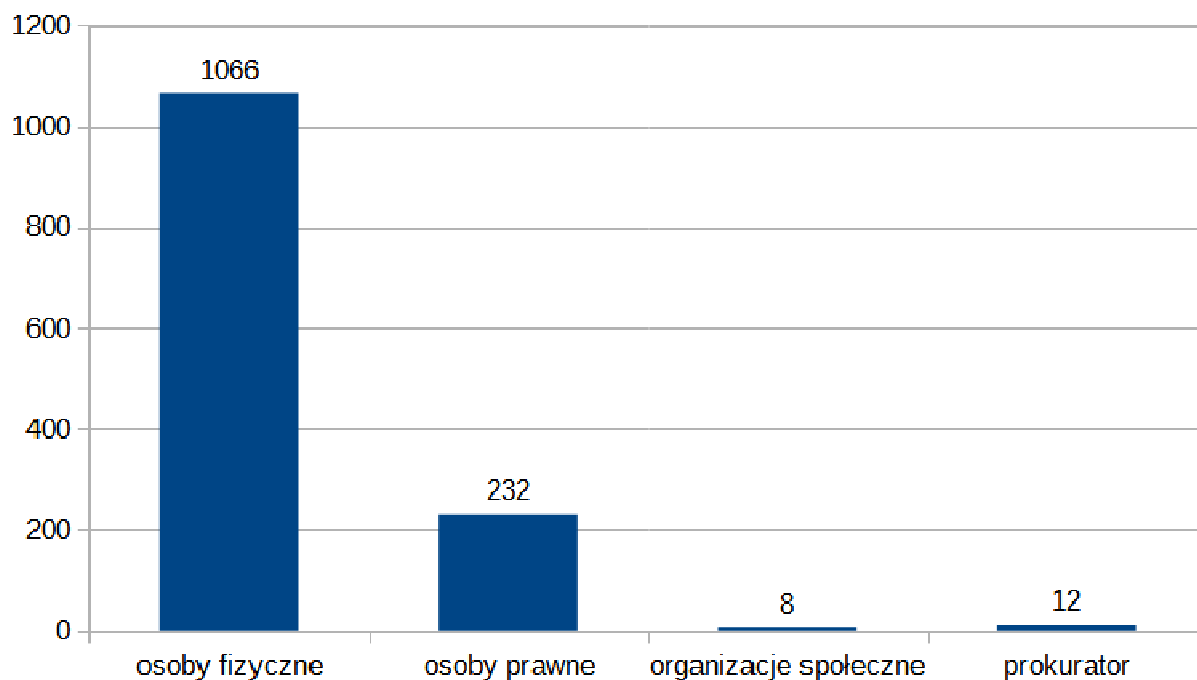
Wykres 4. Załatwienie spraw wyrokiem, ze względu na organ wydający zaskarżone orzeczenie

W porównaniu z poprzednim okresem sprawozdawczym wzrósł wskaźnik uwzględnionych na rozprawie skarg na akty i czynności oraz na bezczynność organów z 39,4% do 44,3% w 2021 r.

Należy również wskazać, że w 2021 r. załatwiono w postępowaniu uproszczonym 342 sprawy, co stanowi 28,4% ogólnej liczby załatwień skarg w całym Sądzie, w tym uwzględniono 213 skarg, oddalono 116 skarg, a 13 załatwiono w inny sposób.

W analizowanym okresie sprawozdawczym wpłynęło 46 spraw ze sprzeciwu od decyzji. Rozpoznano 42 sprawy, w tym uwzględniono 6, oddalono 26, odrzucono 9, a 1 załatwiono w inny sposób.

Na ogólną liczbę 1318 skarg osoby fizyczne wniosły ich 1066, osoby prawne 232, organizacje społeczne 8, a 12 skarg wpłynęło od prokuratora. **[wykres 5]**

Wykres 5. Wpływ skarg w ujęciu podmiotowym ze względu na osoby skarżące

Przed Sądem wystąpiło 430 pełnomocników organów administracji państwowej, 201 adwokatów jako pełnomocników skarżących i uczestników postępowania, 268 radców prawnych jako pełnomocników skarżących i uczestników postępowania oraz 78 doradców podatkowych.

Średni czas oczekiwania na załatwienie sprawy w 2021 r. wyniósł 3,07 miesiąca i uległ nieznacznemu skróceniu w porównaniu do poprzedniego okresu sprawozdawczego, w którym wyniósł 3,42 miesiąca.

Podsumowując, terminowość załatwiania spraw, licząc od daty wpływu sprawy w danym lub poprzednim okresie sprawozdawczym do jej załatwienia i uwzględniając poszczególne przedziały czasowe, kształtowała się następująco: w okresie do 2 miesięcy załatwiono 378 skarg, powyżej 2 do 3 miesięcy – 329 skarg, powyżej 3 do 4 miesięcy – 241 skarg, powyżej 4 do 6 miesięcy - 160 skarg, powyżej 6 do 12 miesięcy 95 skarg, powyżej 12 miesięcy do 24 miesięcy - 12 skarg i powyżej 24 miesięcy 1 skargę.

Zaległość na koniec 2021 r. w porównaniu do 2020 r. zwiększyła się o 102 sprawy, z tego w Wydziale I o 93 sprawy, a w Wydziale II o 9 sprawy.

Sędziowie sporządzili w ustawowym 14-dniowym terminie 1023 uzasadnienia orzeczeń kończących postępowanie w sprawie, a 83 uzasadnienia sporządzono po terminie. W 1 przypadku przedłużono termin do sporządzenia uzasadnienia w trybie art. 141 § 2a P.p.s.a.

Od wydanych orzeczeń wpłynęło 420 skarg kasacyjnych, przy czym 15 takich skarg zostało odrzuconych przez Sąd. Najczęstszą przyczyną odrzucenia było złożenie skargi kasacyjnej po terminie, nieusunięcie braków formalnych, nieopłacenie skargi kasacyjnej albo naruszenie obowiązku przymusu adwokackiego.

Reasumując sędziowie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu opanowali wpływ skarg w 91,5%. Na dzień 31 grudnia 2021 r. pozostało do załatwienia 347 skarg, co stanowi około 3 – krotność miesięcznego wpływu skarg do Sądu.

Wybrane zagadnienia z orzecznictwa w sprawach zobowiązań podatkowych

Wyrok z dnia 27 maja 2021 r., sygn. akt I SA/Op 72/21 – brak podstaw prawnych do wydania uchwały w przedmiocie opłat za odprowadzanie wód opadowych i roztopowych do kanalizacji deszczowej.

W tej sprawie ocenie Sądu poddany został akt prawa miejscowego w postaci uchwały rady miejskiej związany z prowadzoną przez gminę gospodarką komunalną dotyczącą opłat za odprowadzanie wód opadowych i roztopowych do kanalizacji deszczowej. W podstawie prawnej wydanej uchwały powołane zostały przepisy art. 18 ust. 2 pkt 15, art. 40 ust. 1 i ust. 2 pkt 4 i art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 713) – dalej: „u.s.g.” oraz art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 712, poz. 492) – dalej: „u.g.k.”.

Dokonując oceny prawidłowości realizacji przyznaných gminie kompetencji prawotwórczych, Sąd miał na uwadze zasadę legalizmu (art. 7 Konstytucji RP), w myśl której w państwie praworządnym wszelka działalność władcza wymaga wykazania podstawy prawnej podjęcia tego działania. Sposób wykorzystywania kompetencji przez organy publiczne nie jest bowiem wyrazem arbitralności ich działania, lecz wyłącznym wynikiem realizacji przekazanych im uprawnień. Działania wykraczające poza ramy przyznaných im uprawnień pozbawione są legitymacji, co oznacza, że rada gminy nie ma prawa do samoistnego, czyli niezajdującego podstawy w normie ustawowej, kształtowania prawa na obszarze tej gminy.

Dalej Sąd przytoczył treść powołanego jako podstawa prawna wydanej uchwały przepisu art. 4 u.g.k., stanowiącego, że jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej, organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego postanawiają o wysokości cen i opłat albo o sposobie ustalania cen i opłat za usługi komunalne o charakterze użyteczności publicznej oraz za korzystanie z obiektów i urządzeń użyteczności publicznej jednostek samorządu terytorialnego (ust. 1 pkt 2). Uprawnienia, o których mowa w ust. 1 pkt 2, organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego mogą powierzyć organom wykonawczym tych jednostek (ust. 2 powołanego przepisu). Z kolei z art. 18 ust. 2 pkt 15 u.s.g. wynika, że do wyłącznej właściwości rady gminy należy stanowienie przepisów w innych sprawach zastrzeżonych ustawami do kompetencji rady gminy.

Mając powyższe na uwadze wskazał, że art. 18 ust. 2 pkt 15 u.s.g. dający radzie gminy kompetencję do podejmowania uchwał w innych sprawach zastrzeżonych ustawami do jej kompetencji ma charakter ogólny i jednocześnie odsyłający, co oznacza, że kompetencje do podejmowania rozstrzygnięć dotyczących konkretnych zagadnień muszą być określone w ustawie szczególnej. Powołany przepis może więc stanowić podstawę prawną rozstrzygnięcia określonych kwestii tylko łącznie z inną normą prawną o randze ustawowej. Podstawa taka może być zawarta zarówno w ustawie o samorządzie gminnym lub w innych ustawach szczególnych.

Takiej podstawy prawnej do ustanowienia opłaty za usługę komunalną odprowadzania wód opadowych i roztopowych do systemów zamkniętej lub otwartej kanalizacji deszczowej będącej we władaniu miasta brak jest zarówno w ustawie o samorządzie gminnym, jak również w innych przepisach szczególnych, a w szczególności nie ma jej w powoływanym przez organ stanowiący w uchwale art. 4 ust. 1 pkt 2 u.g.k. Sąd wskazał dalej, iż art. 4 ust. 1 pkt 2 u.g.k. również nie może stanowić podstawy do podjęcia uchwały o charakterze aktu prawa miejscowego, gdyż nie zawiera generalnego upoważnienia do wprowadzania opłat o charakterze publicznoprawnym. Mimo, iż w tym przepisie jest mowa o cenach i opłatach, nie jest uprawnione wyprowadzenie z tego wniosku, że opłaty te mogą być czymś więcej niż ustalonymi „urzędowo” należnościami, stanowiącymi jedynie ekwiwalent za „usługę” ze strony gminy w postaci umożliwienia korzystania z jej obiektów i urządzeń, świadczoną w warunkach braku jakiegokolwiek przymusu po stronie świadczeniobiorcy. Pojawienie się przymusu czyni bowiem tę opłatę daniną publiczną, narzuconą jednostronnie wraz z ową usługą. Pojęcie cen i opłat musi być powiązane z wynagrodzeniem za usługę (także polegającą na udostępnieniu obiektu lub urządzenia) i ma ono charakter rynkowy. Nie należy zatem dopatrywać się w treści tego przepisu nawiązania do opłat administracyjnych ani też do żadnej formy danin publicznych.

Opłata wprowadzona zaskarżoną uchwałą ma – zdaniem orzekającego Sądu - taki właśnie charakter. Co prawda opłata ta nie nosi charakteru opłaty przymusowej, skoro dany podmiot może z niej nie korzystać, zagospodarowując na terenie nieruchomości wody opadowe i roztopowe, to jednak pomimo tego należało uznać, że dotyczy ona sytuacji stwarzającej pewien „przymus życiowy”, biorąc pod uwagę brak możliwości natychmiastowego (a w niektórych przypadkach możliwość taka w ogóle nie może zaistnieć) stworzenia warunków do zagospodarowania na własnym gruncie wód opadowych i roztopowych, i tym samym posiadania faktycznego wyboru w zakresie korzystania z systemu gminnej kanalizacji. W tych okolicznościach nie można twierdzić

o rzeczywistej dobrowolności przedmiotowej opłaty wprowadzonej za korzystanie z kanalizacji deszczowej będącej we władaniu gminy. Opłata ta ma cechy narzuconej właścicielom położonych na jej terenie nieruchomości daniny publicznej ustanowionej przez gminę.

Nakładanie obowiązków na mieszkańców musi zawsze mieć oparcie w obowiązującym prawie, co też potwierdza art. 94 Konstytucji RP przewidując ich wydawanie „na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie”. Oznacza to, że przepis art. 18 u.s.g. nie może w żadnym przypadku stanowić podstawy prawnej do nakładania na mieszkańców gminy jakichkolwiek obowiązków, bowiem zawiera jedynie domniemanie kompetencji rady gminy we wszystkich sprawach, w których ustawa o samorządzie gminnym nie stanowi inaczej. Artykuł ten określa jedynie ogólną właściwość przedmiotową rady gminy we wszystkich sprawach pozostających w zakresie jej działania, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Przepis ten nie przyznaje jednak radzie gminy samoistnej kompetencji do stanowienia aktów prawa miejscowego, dlatego też – tak jak art. 4 ust. 1 pkt 2 u.g.k. – nie mógł stanowić podstawy do podjęcia przedmiotowej uchwały. Podstawą prawną do nakładania obowiązków na mieszkańców gminy nie mogą być również przepisy art. 40 ust. 1 i ust. 2 pkt 4 oraz art. 41 u.s.g., które także zostały powołane w podstawie zaskarżonej uchwały. Pierwszy z nich stanowi, że na podstawie niniejszej ustawy organy gminy mogą wydawać akty prawa miejscowego w zakresie zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej, przy czym „zasady i tryb korzystania”, zawiera w sobie kompetencję organu stanowiącego gminy do formułowania w stosunku do terenów i urządzeń użyteczności publicznej, norm i zasad prawidłowego postępowania, ustalania obowiązujących reguł zachowania się, określenia ustalonego porządku zachowania się. Oznacza to w konsekwencji uprawnienie rady gminy, do wprowadzenia reguł dotyczących obowiązującego sposobu zachowania się podmiotów, które przebywają na terenach lub w obiektach, o jakich mowa w art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. Organy gminy mogą wydawać akty prawa miejscowego w zakresie zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń, ale w zakresie tego upoważnienia nie mieści się wprowadzanie za pomocą uchwały opłat za korzystanie z tych urządzeń.

Z przedstawionych powodów – w ocenie Sądu – powołane w zaskarżonej uchwale przepisy nie przyznawały radzie miasta kompetencji do wydania zaskarżonej uchwały. W konsekwencji przyjęć należało, że zaskarżona uchwała wydana została bez podstawy prawnej, a to uznane być musiało za istotne naruszenie prawa w rozumieniu art. 91 ust. 1 u.s.g.

Wyrok z dnia 13 maja 2021 r., sygn. akt I SA/Op 78/21 – miarkowanie opłat egzekucyjnych w oparciu o kryterium pracochłonności, skuteczności i ekwiwalentności czynności egzekucyjnych.

Przedmiotem oceny Sądu było postanowienie w przedmiocie określenia kosztów egzekucyjnych. W pierwszej kolejności Sąd wyjaśnił, że w myśl art. 64c § 1 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2020 r. poz. 1427, z późn. zm.) – dalej: „u.p.e.a.”, opłaty, o których mowa w art. 64 § 1 i 6 oraz w art. 64a, wraz z wydatkami poniesionymi przez organ egzekucyjny stanowią koszty egzekucyjne. Koszty egzekucyjne, z zastrzeżeniem § 2-4, obciążają zobowiązanego. Co do zasady zatem, to zobowiązany ponosi koszty prowadzonego postępowania egzekucyjnego. Wyjątek od zasady obciążenia zobowiązanego kosztami postępowania egzekucyjnego w administracji został przewidziany w art. 64c § 4 u.p.e.a., zgodnie z którym wierzyciel pokrywa koszty egzekucyjne, jeżeli nie mogą być one ściągnięte od zobowiązanego. Z wykładni językowej i systemowej tego przepisu wynika, że ma on zastosowanie do stanów faktycznych, w których koszty postępowania egzekucyjnego nie mogą być ściągnięte od zobowiązanego, niezależnie od tego czy wynika to z przyczyn faktycznych, czy prawnych. Ponieważ ustawodawca nie precyzuje przyczyn niemożności ściągnięcia kosztów od zobowiązanego, przyjmuje się, że art. 64c § 4 u.p.e.a. znajduje zastosowanie nie tylko wtedy, gdy w trakcie prowadzonego postępowania egzekucyjnego nastąpi takie zubożenie zobowiązanego, że nie będzie on w stanie pokryć kosztów egzekucyjnych lub gdy wyegzekwowanie kosztów egzekucyjnych wiązałoby się z poniesieniem przewyższających je wydatków egzekucyjnych, ale także i wówczas, gdy ściągnięcie tych kosztów byłoby niemożliwe z innych przyczyn faktycznych lub prawnych. Zatem wierzytelność o zapłatę kosztów egzekucyjnych istnieje wobec zobowiązanego tylko w trakcie trwania postępowania egzekucyjnego i ma podstawę w tytule wykonawczym wystawionym przez wierzyciela dochodzonej w tym postępowaniu należności pieniężnej. Po zakończeniu postępowania egzekucyjnego organ egzekucyjny nie ma już zatem podstawy do ściągnięcia kosztów egzekucyjnych od zobowiązanego, stąd zobowiązanym do pokrycia tych kosztów jest wierzyciel należności pieniężnej objętej tytułem wykonawczym, stosownie do art. 64c § 4 u.p.e.a."

Odnosząc się do podniesionych w sprawie zarzutów skargi, dotyczących naruszenia zasady in dubio pro fisco a także błędnego odczytania wniosków płynących z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 czerwca 2016 r., sygn. akt SK 31/14, w którym Trybunał orzekł, że art. 64 § 1 pkt 4 u.p.e.a. oraz art. 64 § 6 u.p.e.a.

w zakresie, w jakim nie określają maksymalnej wysokości opłaty za dokonane czynności egzekucyjne i opłaty manipulacyjnej jest niezgodny z wynikającą z art. 2 Konstytucji zasadą zakazu nadmiernej ingerencji w związku z art. 64 ust. 1 i art. 84 Konstytucji orzekający Sąd wskazał, że wyrok ten doprowadził do rozbieżności w orzecznictwie sądowoadministracyjnym. Zatem obok judykatów, które w wyroku tym odnajdują skutek derogacyjny, co w ogóle wyklucza możliwość stosowania art. 64 § 1 u.p.e.a. i co prowadzić powinno do całkowitego zrezygnowania z pobierania tych opłat, wskazać można rozstrzygnięcia, które w orzeczeniu Trybunału odnajdują podstawę do miarkowania wysokości opłat w każdym przypadku, uzależniając ich wysokość od realiów konkretnego postępowania egzekucyjnego, czyli jego pracochłonności, czasochłonności i stopnia skomplikowania, ale również pojawiły się orzeczenia wskazujące, że skoro Trybunał Konstytucyjny zakwestionował tylko brak maksymalnych stawek opłat, a nie ich stosunkowy charakter, miarkowanie tych opłat może odnosić się tylko do przypadków przekraczania rozsądnych granic, których wyznaczenie może nastąpić z zastosowaniem obiektywnego kryterium w postaci maksymalnej stawki opłaty za zajęcie nieruchomości, z uwzględnieniem jednak mniejszego stopnia skomplikowania innych czynności egzekucyjnych, odzwierciedlonego w przewidzianej w odnośnych przepisach niższej stawce procentowej. Odnosząc się do powyższego Sąd orzekający stwierdził, że w analizowanym wyroku Trybunał zakwestionował wyłącznie brak określenia maksymalnych kwot opłaty za zajęcie wierzytelności pieniężnych i opłaty manipulacyjnej (art. 64 § 1 pkt 4 i § 6 u.p.e.a.), nie podważając stosunkowego charakteru tych opłat jako określonego procentu od kwoty egzekwowanej należności. Określenie maksymalnych kwot tych opłat może zatem polegać na odpowiednim zastosowaniu w drodze analogii art. 64 § 1 pkt 6 u.p.e.a., określającego maksymalną kwotę opłaty za zajęcie nieruchomości. Miarkowanie tych opłat w oparciu o kryterium pracochłonności, skuteczności i ekwiwalentności czynności egzekucyjnych także w sytuacji, gdy nie przekraczają kwot maksymalnych, nie ma uzasadnienia prawnego. Co prawda w uzasadnieniu wyroku Trybunał nawiązał do efektywności działań organu egzekucyjnego, niemniej należy sądzić, że argumentacja ta jest ukierunkowana na uwypuklenie niedopuszczalności traktowania opłat egzekucyjnych jako sankcji za niewykonanie obowiązku, którą to potencjalną wadliwość w przypadku egzekwowania obowiązków pieniężnych o znacznej wartości właśnie eliminuje kwotowe określenie górnej granicy opłaty, limitujące kwotę określaną procentowo. Takie rozumienie stanowiska wyrażonego przez Trybunał Konstytucyjny wyklucza możliwość przyjęcia,

jakoby następstwem jego wyroku było obowiązywanie tylko przewidzianych w analizowanych przepisach minimalnych stawek opłat, ale także poddaje w wątpliwość usankcjonowanie miarkowania opłat w oparciu o obiektywnie nieprecyzowalne i labilne kryteria, jak czasochłonność, pracochłonność i stopień skomplikowania, a nawet efektywność prowadzenia postępowania egzekucyjnego.

Wyrok z dnia 27 maja 2021 r., sygn. akt I SA/Op 96/21 – sposób weryfikacji prowadzenia „przeważającej działalności” gospodarczej, jako warunku uzyskania zwolnienia z obowiązku opłacania składek.

Sąd analizując przedmiotową sprawę w pierwszej kolejności podjął próbę wyjaśnienia, kluczowego dla jej prawidłowego rozstrzygnięcia, użytego w art. 31zo ust. 8 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1842; dalej: ustawa COVID-19) pojęcia „przeważającej działalności”. W tym celu dokonał analizy przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 grudnia 2007 r. w sprawie Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) (Dz. U. z 2007 r. Nr 251, poz. 1885, z późn. zm.), ustawy z dnia z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 443, z późn. zm.) oraz orzecznictwa sądowego i wskazał, że podmiotem uprawnionym do otrzymania ulgi, jest płatnik składek prowadzący na dzień złożenia wniosku o zwolnienie z opłacania składek, przeważającą działalność według podanego w przepisie PKD, a dana przeważająca działalność jest ustalona na podstawie procentowego udziału poszczególnych rodzajów działalności w ogólnej wartości przychodów ze sprzedaży lub, jeżeli nie jest możliwe zastosowanie tego miernika, na podstawie udziału pracujących, wykonujących poszczególne rodzaje działalności, w ogólnej liczbie pracujących.

Podkreślił Sąd dalej, że ustawa COVID-19 wchodzi w skład tzw. pakietu ustaw Tarczy Antykryzysowej, która stanowi rozwiązania dla polskiej gospodarki w dobie epidemii koronawirusa. To pakiet rozwiązań, który ma ochronić państwo i obywateli przed kryzysem wywołanym pandemią koronawirusa. Opiera się on na pięciu filarach: ochronie miejsc pracy i bezpieczeństwu pracowników, finansowaniu przedsiębiorców, ochronie zdrowia, wzmocnieniu systemu finansowego, inwestycjach publicznych. Tarcza ma na celu ustabilizowanie polskiej gospodarki, a także danie jej impulsu inwestycyjnego. Wyjaśnił ponadto, że charakter zapisów w Krajowym Rejestrze Sądowym i przepisów rejestrowych wynikających z przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (t. j. Dz. U. z 2015 r. poz. 584) wskazuje,

że wpis do ewidencji działalności gospodarczej jest swoistą deklaracją (zgłoszeniem) zamierzonej przez osobę fizyczną działalności, ma on charakter deklaratoryjny i rodzi jedynie domniemanie faktyczne jej prowadzenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd stwierdził, że przyjęty jako jedyny sposób weryfikacji warunku prowadzenia przeważającej działalności gospodarczej według podanego PKD – tj. wpisu do rejestru REGON czy CEiDG, w rubryce przeważającej działalności - nie przyczynia się do realizacji celu ustawy COVID-19, nie dochowuje zasady proporcjonalności, jak również w efekcie prowadzi do naruszenia zasady równości wobec prawa. Taki jedyny sposób (dowód) spełnienia wymogu do otrzymania ulgi, nie znajduje uzasadnienia ani jako pełniący funkcję zabezpieczenia przed dostępem do skorzystania z ulgi podmiotów nieuprawnionych, ani jako uproszczenie procedur. Wpis w tych rejestrach nie ma bowiem charakteru pewnego, korzysta co prawda z domniemania prawdziwości, jednak jest ono wzruszalne, a zatem nie można takiego wpisu traktować jako gwarancji, że podmiot wnioskujący o ulgę na pewno spełnia wymóg ustawy, co uzasadniałoby wyłączność takiego dowodu i przesądzało o prawidłowości postępowania organu. Zwłaszcza, że istnieje inna możliwość wykazania spełnienia tego warunku. Ponadto, wpis w rejestrze jest oświadczeniem wiedzy przedsiębiorcy, podobnie, jak oświadczenie we wniosku. Również, zdaniem Sądu, taki sposób weryfikacji nie spełnia funkcji „uproszczenia” procedur. Uproszczenie procedur ma bowiem ułatwić skorzystanie ze wsparcia, do czego jednak przyjęty sposób weryfikacji, nie prowadzi. Wpis w odpowiedniej rubryce rejestru jako jedyny warunek spełnienia wymogu, de facto powoduje wykluczenie ze wsparcia podmiotów, które merytorycznie warunek do przyznania ulgi spełniają (prowadzą na dzień złożenia wniosku przeważającą działalność według podanych PKD), a jedynie uchybiły obowiązkowi statystycznemu. Tak więc, przyjęty przez organ sposób wykładni art. 31zo ust. 8 ustawy COVID-19, a co za tym idzie sposób weryfikacji spełnienia wymogu do przyznania ulgi na gruncie ustawy COVID-19 jest nieproporcjonalny do skutków, jakie wywołuje. Nie może on bowiem w skutkach prowadzić do wykluczenia z pomocy podmiotów, które w rzeczywistości wymagany warunek spełniają, co mogą wykazać w inny sposób. Uproszczenie procedur nie może też powodować, że wnioskodawcy nie będą mieli jednakowej możliwości skorzystania ze wsparcia.

Reasumując, orzekający w sprawie Sąd przyjął, że wprowadzenie jako jedynego sposobu weryfikacji spełnienia przedmiotowego kryterium - wymogu wpisu w rejestrze, w rubryce przeważającej działalności gospodarczej – prowadzi do sytuacji, że podmioty, które znajdują się w tej samej sytuacji, tj. rzeczywiście prowadzą na dzień złożenia

wniosku jako przeważającą działalność gospodarczą według PKD - wymienioną w art. 31zo ust. 8 ustawy COVID-19 – zostały pozbawione dostępu do ulgi. Dokonany przez organ sposób wykładni art. 31zo ust. 8 ustawy COVID-19, prowadzi w skutkach do nierównego dostępu do pomocy. A tym samym, nie realizuje głównego celu przyjętej regulacji prawnej.

Wyrok z dnia 23 kwietnia 2021 r., sygn. akt I SA/Op 150/21 – kognicja sądu administracyjnego.

Przedmiotem skargi w tej sprawie było negatywne rozpatrzenie protestu przez Opolskie Centrum Rozwoju Gospodarki (OCRG) w związku z negatywną oceną wniosku złożonego celem dofinansowania projektu „Przyznanie grantów na kapitał obrotowy - wsparcie utrzymania działalności w sytuacji nagłego niedoboru lub braku płynności mikro i małych przedsiębiorstw”, realizowanego w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Opolskiego na lata 2014-2020. W skardze strona zarzuciła naruszenie przepisów art. 37 ust. 1 w zw. z art. 43 ust. 1 i art. 58 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 818 – dalej: „ustawa wdrożeniowa”) poprzez naruszenie zasady przejrzystości, rzetelności, bezstronności i równości przy dokonywaniu oceny projektu.

W tej sytuacji organ podniósł, że w sprawie nie mają zastosowania przepisy ustawy wdrożeniowej. Ustawa ta, miała bowiem zastosowanie na poziomie wyboru przez Zarząd Województwa beneficjenta – OCRG, ale już nie miała zastosowania na etapie rekrutacji uczestników przez beneficjenta. Procedura konkursowa wyboru projektów oraz instytucje, które mogą ją przeprowadzić została określona w Wytocznych w zakresie trybów wyboru projektów na lata 2014-2020. Zgodnie z punktem 1 Rozdział 3 Wytocznych Instytucja Zarządzająca odpowiada za opracowanie kryteriów wyboru projektów oraz procedur wyboru projektów, a każde kryterium musi zostać zatwierdzone przez właściwy Komitet Monitorujący. OCRG jest jedynie beneficjentem projektu i realizuje projekt zgodnie z decyzją o dofinansowanie przyjętą uchwałą Zarządu Województwa Opolskiego, który został wybrany do dofinansowania w trybie nadzwyczajnym zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 3 kwietnia 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach wspierających realizację programów operacyjnych w związku z wystąpieniem COVID-19.

Zatem, zdaniem OCRG, przewidziany w ustawie wdrożeniowej tryb postępowania odwoławczego nie jest właściwy do zastosowania do procedury odwoławczej przewidzianej w Regulaminie naboru. Nie można też stosować przepisów

procedury administracyjnej, wynikających z Kodeksu postępowania administracyjnego, gdyż realizowany przez OCRG jako beneficjenta projekt, w ramach którego przeprowadził rekrutację na podstawie stworzonego przez siebie Regulaminu naboru, nie jest elementem realizowania władztwa administracyjnego, czy załatwiania sprawy administracyjnej mogących powodować stosowanie przepisów K.p.a. Nie ma tu bowiem żadnej sprawy administracyjnej załatwianej w drodze decyzji administracyjnej, ani nawet nie ma tu żadnych zadań z zakresu administracji publicznej. Realizowana przez OCRG rekrutacja na podstawie stworzonego przez siebie Regulaminu naboru mogła prowadzić do zawarcia przez strony cywilnoprawnej umowy wsparcia finansowego. W razie kwestionowania prawidłowości niezadowolony uczestnik mógłby szukać ochrony prawnej w drodze powództwa kierowanego do właściwego sądu powszechnego, a nie w drodze skargi do sądu administracyjnego. Z tych też względów - zdaniem OCRG - skarga do sądu administracyjnego, nie przysługuje i powinna zostać odrzucona jako niedopuszczalna.

Z tym stanowiskiem rozpoznający sprawę Sąd się nie zgodził i wyjaśnił, że nabór wniosków w ramach projektu „Przyznawanie grantów na kapitał obrotowy - wsparcie utrzymania działalności w sytuacji nagłego niedoboru lub braku płynności mikro i małych przedsiębiorstw w ramach RPO WO 2014-2020", realizowanego w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Opolskiego na lata 2014-2020, miał charakter pozakonkursowy i odbywał się na podstawie ogłoszonego dla tego projektu Regulaminu Rekrutacji i Udzielania Wsparcia.

Z § 24 ust. 1 i 2 decyzji Zarządu Województwa Opolskiego, przyjętej uchwałą z dnia 15 czerwca 2020 r. o dofinansowaniu przedmiotowego projektu wynika, że OCRG udziela wsparcia na finansowanie kapitału obrotowego – finansowanie bieżącej działalności firmy, której sytuacja pogorszyła się w związku z COVID-19, a pomoc będzie udzielana na podstawie rozporządzenia Ministra Funduszy i Polityki Regionalnej z dnia 28 kwietnia 2020 r. w sprawie udzielania pomocy w formie dotacji lub pomocy zwrotnej w ramach programów operacyjnych na lata 2014 – 2020 w celu wspierania polskiej gospodarki w związku z wystąpieniem pandemii COVID-19 (Dz. U. z 2020 r. poz. 733). Tożsame odesłania do tego rozporządzenia zawarte są w treści Regulaminu Rekrutacji i Udzielania Wsparcia. Rozporządzenie zostało wydane w oparciu o art. 27 ust. 4 ustawy wdrożeniowej. Konsekwencją powyższego jest przyjęcie, że udzielanie pomocy, na mocy ww. rozporządzenia jest, co do zasady formą pomocy objętą przepisami ustawy wdrożeniowej i co do zasady uzasadnia stosowanie przepisów tej ustawy.

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie, w której OCRG potraktowało wniesione przez stronę odwołanie jako protest i rozpatrzyło go negatywnie w związku z niespełnieniem wymogów formalnych, wniesiona skarga, pomimo, że dotyczy czynności w postępowaniu pozakonkursowym, podlega rozpatrzeniu. W ocenie Sądu, przy rozpatrywaniu skargi uwzględnić należało, co do zasady przepisy ustawy wdrożeniowej, bowiem skarga dotyczyła pomocy, która stanowi jeden z rodzajów pomocy udzielanej na podstawie tej ustawy, a stosowanie ustawy wdrożeniowej nie zostało wyłączone w żaden sposób. Ustawa ta, w ocenie Sądu, ma w niniejszej sprawie zastosowanie zarówno w zakresie regulacji dotyczących trybu pozakonkursowego, jak również odpowiednio w zakresie regulacji dotyczących możliwości zaskarżenia do sądu administracyjnego odmowy przyznania pomocy. Fakt, że procedura wyboru projektów oraz instytucje, które mogą ją przeprowadzić została określona w Wytocznych w zakresie trybów wyboru projektów na lata 2014-2020 i że OCRG jest jedynie beneficjentem projektu, o którym mowa w art. 2 pkt 10 lub w art. 63 rozporządzenia ogólnego oraz realizuje projekt zgodnie z decyzją o dofinansowanie przyjętą uchwałą Zarządu Województwa Opolskiego, który został wybrany do dofinansowania w trybie nadzwyczajnym zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 3 kwietnia 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach wspierających realizację programów operacyjnych w związku z wystąpieniem COVID-19, nie wyklucza stosowania w niniejszej sprawie także przepisów ustawy wdrożeniowej. W konsekwencji, w ocenie Sądu negatywna ocena projektu dokonana w trybie pozakonkursowym jest aktem, który spełnia przesłanki wynikające z art. 3 § 2 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, z późn. zm.) i na wynik oceny takiego projektu pozakonkursowego przysługuje skarga do sądu administracyjnego.

W konsekwencji odpowiednie zastosowanie będzie miał art. 61 – 68 ustawy wdrożeniowej oraz przepisy dotyczące wyboru projektów w trybie pozakonkursowym, z uwzględnieniem art. 37 tej ustawy.

Wyrok z dnia 10 czerwca 2021 r., sygn. akt I SA/Op 158/21 – art. 15zrr ustawy o COVID-19, a bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego.

Przedmiotem rozpoznania w tej sprawie była skarga na postanowienie, którym utrzymano w mocy postanowienie organu I instancji w przedmiocie nadania rygoru natychmiastowej wykonalności decyzji nieostatecznej tego organu, którą określono podatnikowi zobowiązanie w podatku od nieruchomości za 2015 r., a spór między stronami sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy w świetle zaistniałych w sprawie

okoliczności faktycznych organ podatkowy miał dostateczne podstawy do nadania tego rygoru.

W ocenie Sądu, w rozpoznawanej sprawie doszło do ziszczenia się przesłanki wyrażonej w art. 239b § 1 pkt 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, z późn. zm.) – dalej „O.p.”, gdyż określone stronie nieostateczną decyzją zobowiązanie w podatku od nieruchomości odnosiło się do 2015 r. i w dacie orzekania przez organ I Instancji w przedmiocie nadania jej rygoru natychmiastowej wykonalności do upływu terminu przedawnienia pozostał krótszy okres niż 3 miesiące.

W kwestii przedawnienia Sąd wyjaśnił, że chociaż co do zasady, zgodnie z art. 70 § 1 O.p., przedawnienie tego zobowiązania nastąpiłoby z dniem 31 grudnia 2020 r., to nie można w tej sprawie było pominąć okoliczności mających wpływ na wstrzymanie czy zawieszenie upływu terminu przedawnienia. W tym kontekście istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miały szczególne rozwiązania prawne, które zostały wprowadzone do polskiego systemu prawa w związku z epidemią COVID-19.

I tak w dniu 2 marca 2020 r. uchwalona została ustawa o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, która weszła w życie z dniem 8 marca 2020 r. (Dz. U. z 2020 r. poz. 1842). W okresie od dnia 14 marca 2020 r. do dnia 19 marca 2020 r. obowiązywał w Polsce stan zagrożenia epidemicznego (§ 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 13 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego), natomiast od dnia 20 marca 2020 r. do odwołania obowiązuje stan epidemii w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2, na podstawie § 1 Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 20 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii (Dz. U. poz. 491, z późn. zm.). Ustawą z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2020 r. poz. 568) dodano do ustawy z dnia 2 marca 2020 r. przepis art. 15zżr, zgodnie z którym w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19 bieg przewidzianych przepisami prawa administracyjnego terminów: 1) od zachowania których jest uzależnione udzielenie ochrony prawnej przed sądem lub organem, 2) do dokonania przez stronę czynności kształtujących jej prawa i obowiązki, 3) przedawnienia, 4) których niezachowanie

powoduje wygaśnięcie lub zmianę praw rzeczowych oraz roszczeń i wierzytelności, a także popadnięcie w opóźnienie, 5) zawitych, z niezachowaniem których ustawa wiąże ujemne skutki dla strony, 6) do dokonania przez podmioty lub jednostki organizacyjne podlegające wpisowi do właściwego rejestru czynności, które powodują obowiązek zgłoszenia do tego rejestru, a także terminów na wykonanie przez te podmioty obowiązków wynikających z przepisów o ich ustroju - nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu na ten okres. Przepis art. 15zrz został uchylony z dniem 16 maja 2020 r. na mocy art. 46 pkt 20, w związku z art. 76 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 (Dz. U. z 2020 r. poz. 875). Zgodnie z art. 68 ust. 2 ww. ustawy z dnia 14 maja 2020 r. terminy, o których mowa w art. 15zrz ust. 1 ustawy zmienianej w art. 46, których bieg uległ zawieszeniu na podstawie art. 15zrz ust. 1 tej ustawy, będą dalej po upływie 7 dni od dnia wejścia w życie tej ustawy. W świetle tych regulacji Sąd uznał, że bieg terminu przedawnienia również zobowiązania podatkowego objętego decyzją nieostateczną uległ zawieszeniu na okres od dnia 14 marca 2020 r. do dnia 23 maja 2020 r. W tej zaś sytuacji przedawnienie zobowiązania z tytułu podatku od nieruchomości za 2015 r. - o ile w sprawie nie wystąpią inne okoliczności przerywające lub zawieszające bieg terminu przedawnienia przedmiotowego zobowiązania podatkowego – nastąpił dopiero w dniu 12 marca 2021 r. Sąd stwierdził też, że prawo podatkowe jest częścią prawa administracyjnego, stąd przepis art. 15zrz ust. 1 ustawy ma zastosowania do określonych w prawie podatkowym terminów (w tym do przedawnienia). Za stanowiskiem tym przemawia wykładnia funkcjonalna (funkcja, którą przepisy prawa administracyjnego pełnią w systemie prawa jest tożsama z funkcją jaką pełnią przepisy prawa podatkowego), celowościowa (przepisy ustawy COVID-19 ograniczyły możliwość działania organów całej administracji, w tym także podatkowej), systemowa zewnętrzna (przepisy ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi nie różnicują spraw ogólnoadministracyjnych od spraw podatkowych – art. 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi normuje postępowanie w sprawach z zakresu kontroli działalności administracji publicznej oraz w innych sprawach, do których jego przepisy stosuje się z mocy ustaw szczególnych – sprawy sądowoadministracyjne) oraz prokonstytucyjna (art. 184 Konstytucji RP stanowi, że Naczelny Sąd Administracyjny oraz inne sądy administracyjne sprawują, w zakresie określonym w ustawie, kontrolę działalności administracji publicznej). Należy także dodać, że prawo administracyjne

historycznie wykształciło się z prawa daninowego, które obok prawa karnego były pierwszymi gałęziami prawa publicznego – wykładnia historyczna.

Podkreślił Sąd dalej, iż wykładnia językowa przepisu (art. 15zrz, ale także 15zrs) prowadzi do wniosku, że intencją ustawodawcy było uregulowanie kwestii biegu terminu zarówno w odniesieniu do uchylonego już - wyraźnie wymienionego w treści przepisu - stanu zagrożenia epidemicznego, jak i trwającego w chwili wejścia w życie przepisu - stanu epidemii. Stąd nieuprawniony pozostawał pogląd strony, że bieg terminu przedawnienia zobowiązania w podatku od nieruchomości został zawieszony (i stan zawieszenia trwa nadal) w związku z ogłoszeniem na obszarze RP stanu epidemii.

Wyrok z dnia 27 maja 2021 r., sygn. akt I SA/ Op 170/21 – stosowanie art. 108 ustawy o VAT w sytuacji wystąpienia po stronie podatnika dobrej wiary lub wyeliminowania niebezpieczeństwa uszczuplenia dochodów podatkowych.

Z akt przedmiotowej sprawy wynikało, że podatnik wystawił 4 faktury sprzedaży ze stawką VAT 23%, w sytuacji gdy transakcje te winny zostać opodatkowane na zasadzie odwrotnego obciążenia, zgodnie z art. 17 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, z późn. zm.) – dalej: „ustawa o VAT”. Podatnik kwestionując, obciążenie go w myśl art. 108 ustawy o VAT obowiązkiem zapłaty VAT podnosił, że dokonał korekty deklaracji VAT-7 zgodnie z wytycznymi organu podatkowego, wysłał też korektę deklaracji VAT-7 swojemu kontrahentowi. Niemniej nie ma on żadnej możliwości prawnej, aby wpłynąć na ten podmiot, celem dokonania przezeń stosownej korekty w swojej dokumentacji księgowej, w tym w złożonych deklaracjach podatkowych. Jednocześnie wskazywał, że w ujęciu całościowym, gdyby organy podatkowe dokonały kontroli w całym łańcuchu dostawy Skarb Państwa nie doznałby uszczuplenia należności, bowiem w całym łańcuchu nie brał udziału żaden znikający podatnik.

W tak ustalonych okolicznościach w uzasadnieniu przedmiotowego wyroku Sąd wskazał, że z orzecznictwa TSUE dotyczącego art. 203 dyrektywy 112, którego implementację stanowi art. 108 ustawy o VAT, wskazuje wyraźnie na to, że zobowiązanie wynikające z art. 108 ustawy o VAT (art. 203 dyrektywy 112) nie ma charakteru sankcji. Jednocześnie z orzecznictwa tego wynikają wskazówki co do tego, jakie działania organ podatkowy powinien podjąć w sytuacji, gdy podatnik działał w dobrej wierze lub wyeliminował niebezpieczeństwo uszczuplenia dochodów podatkowych. W ocenie Sądu, w rozpatrywanej sprawie organy podatkowe tego aspektu w ogóle nie uwzględniły, a był on niezbędny dla jej prawidłowej oceny. Sąd podkreślił, że całkowite wyeliminowanie niebezpieczeństwa uszczuplenia dochodów

podatkowych ma np. miejsce w sytuacji gdy organ podatkowy w sposób ostateczny odmówi odbiorcy spornej faktury prawa do odliczenia. Zaakcentował również, iż państwa członkowskie są wprawdzie uprawnione do wydania przepisów służących zapewnieniu prawidłowego poboru podatku i zapobieganiu przestępczości podatkowej, jednakże przepisy te nie powinny wykraczać poza zakres konieczny do osiągnięcia zamierzonych celów i nie mogą być więc wykorzystywane w sposób, który podważałby neutralność VAT, stanowiącą fundamentalną zasadę wspólnego systemu VAT ustanowionego w przepisach prawa Unii. W celu zapewnienia neutralności VAT to do państw członkowskich należy ustanowienie w ich wewnętrznych porządkach prawnych możliwości skorygowania wszystkich bezzasadnie wykazanych na fakturze podatków, o ile wystawca faktury wykaże dobrą wiarę. Rozwiązanie to ma w szczególności zastosowanie w sytuacji, w której wystawiając faktury nienależnie, podatnik działał w dobrej wierze. W świetle przywołanej argumentacji w okolicznościach niniejszej sprawy, Sąd uznał, że organy podatkowe winny ocenić czy skarżąca działała w złej wierze w celu uzyskania bezpodstawnych korzyści podatkowych na gruncie ustawy o podatku od towarów i usług, a także czy działanie to wiązało się z ryzykiem uszczuplenia należności podatkowych, przy czym dobra wiara rozumiana jest jako brak działania podatnika ukierunkowanego w jakikolwiek sposób na nadużycie podatkowe czy też uszczuplenie należności podatkowych. Podkreślił również, iż celem i priorytetem wynikającym także z przepisów prawa unijnego jest, co prawda skuteczne zapobieganie nadużyciom i oszustwom podatkowym, ale nie jest to cel absolutny, a realizacja tych celów nie może w sposób nieproporcjonalny być wymierzona w podatników, których działania nie wiążą się z nadużyciem czy oszustwem podatkowym.

Wyrok z dnia 24 września 2021 r., sygn. akt I SA/Op 267/21 - zwolnienie z opodatkowania podatkiem od czynności cywilnoprawnych gospodarstw rolnych w przypadku nabywania gruntów o powierzchni poniżej 1 ha wyodrębnionych z innego gospodarstwa.

Zgodnie z art. 9 pkt 2 ustawy z dnia 9 września 2020 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 815, z późn. zm.) – dalej: „u.p.c.c.” zwalnia się od podatku sprzedaż własności gruntów, stanowiących gospodarstwo rolne w rozumieniu przepisów o podatku rolnym, wraz z będącymi ich częścią składową drzewami i innymi roślinami, pod warunkiem, że w wyniku dokonania czynności zostanie utworzone lub powiększone gospodarstwo rolne, a powierzchnia gospodarstwa rolnego utworzonego lub powstałego w wyniku powiększenia będzie nie mniejsza niż 11 ha i nie większa niż 300 ha oraz gospodarstwo to będzie prowadzone

przez nabywcę przez okres co najmniej 5 lat od dnia nabycia; zwolnienie to stanowi pomoc de minimis w rolnictwie, o której mowa w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1408/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis w sektorze rolnym (Dz.Urz.UE.L.352 z 24 grudnia 2013 r., str. 9 – dalej jako rozporządzenie). Z powołanego przepisu wynika, że dla oceny, czy dane grunty stanowią gospodarstwo rolne (utworzą takie gospodarstwo bądź wejdą w jego skład) należy stosować przepisy o podatku rolnym. Z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 333, z późn. zm.) wynika, że za gospodarstwo rolne uważa się obszar gruntów o łącznej powierzchni przekraczającej 1 ha lub 1 ha przeliczeniowy, stanowiących własność lub znajdujących się w posiadaniu osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej, w tym spółki nieposiadającej osobowości prawnej. Natomiast stosownie do art. 1 tej ustawy opodatkowaniu podatkiem rolnym podlegają grunty sklasyfikowane w ewidencji gruntów i budynków jako użytki rolne, z wyjątkiem gruntów zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej innej niż działalność rolnicza. Tym samym odpowiednia powierzchnia gruntów, ich sklasyfikowanie w ewidencji gruntów jako grunty rolne oraz brak ich zajęcia na prowadzenie działalności gospodarczej innej niż działalność rolnicza są jedynymi określonymi normatywnie przesłankami pozwalającymi uznać dane grunty za gospodarstwo rolne w rozumieniu ustawy o podatku rolnym. W ocenie Sądu prawidłowo odkodowana norma prawna stanowi, że jednym z warunków zastosowania zwolnienia od podatku od czynności cywilnoprawnych jest dokonanie sprzedaży przez zbywcę własności gruntów stanowiących jego gospodarstwo rolne, czyli stanowiących jego własność lub będących w jego posiadaniu użytków rolnych, spełniających pozostałe warunki, o których mowa w art. 2 ust. 1 ustawy o podatku rolnym. Zatem zdaniem Sądu, należy zwrócić uwagę na wykładnię gramatyczną art. 9 pkt 2 u.p.c.c. i użyte w tym przepisie sformułowanie „grunty stanowiące gospodarstwo rolne”, które wskazuje, że istotne jest to, aby w chwili sprzedaży nabywane grunty składały się, wchodziły w skład gospodarstwa rolnego w rozumieniu przepisów o podatku od gruntów rolnych. Nie muszą natomiast same w sobie być „samodzielnym” czy „autonomicznym” gospodarstwem rolnym. Analizowany przepis nie zwalnia z podatku od czynności cywilnoprawnych sprzedaż gospodarstw rolnych, a odnosi się jedynie do sprzedaży gruntów stanowiących – składających się na gospodarstwo rolne, niezależnie od powierzchni pojedynczych działek gruntu. W ocenie Sądu norma obszarowa dotycząca powierzchni 1 ha odnosi się do gospodarstwa rolnego jako takiego – jest elementem

definicji legalnej gospodarstwa rolnego, nie odnosi się natomiast do wielkości gruntu będącego przedmiotem sprzedaży. Zwolnienie to odnosi się więc do szerszej kategorii, a mianowicie gruntów składających się na gospodarstwo rolne w rozumieniu przepisów o podatku rolnym, a tym samym, pojedyncza nieruchomości (grunt rolny) będąca przedmiotem sprzedaży może mieć mniejszą powierzchnię niż 1 ha. Musi jednak wchodzić w skład gospodarstwa rolnego, składać się na takie gospodarstwo w rozumieniu przepisów o podatku rolnym. Ponieważ w przepisie jest mowa o zwolnieniu sprzedaży własności gruntów, a nie zaś sprzedaży gospodarstw rolnych w rozumieniu przepisów ustawy o podatku rolnym, to wystarczające dla zastosowania przedmiotowego zwolnienia jest, aby owe sprzedawane grunty stanowiły, wchodziły w skład, składały się na gospodarstwa rolne zbywcy w rozumieniu przepisów ustawy o podatku rolnym. Z wykładni tego przepisu wynika, że norma obszarowa dotycząca powierzchni 1 ha odnosi się do jednak do gospodarstwa rolnego ponieważ warunkiem zwolnienia jest, aby sprzedaż ta miała charakter związany z działalnością rolniczą, po obu stronach transakcji musi wystąpić element rolny, czyli zbycie i nabycie gruntów musi odbywać się niejako w ramach gospodarstw rolnych.

Wyrok z dnia 29 września 2021 r., sygn. akt I SA/Op 301/21 – preparat mikrobiologiczny a nawóz, zastosowanie właściwej stawki podatkowej.

Spór w sprawie dotyczył zastosowania właściwej stawki VAT dla towaru będącego preparatem mikrobiologicznym, który zaklasyfikowany został do działu 30 Nomenklatury Scalonej w brzmieniu „Produkty farmaceutyczne” i w konsekwencji tego rodzaju towaru zastosowana została stawka podatku 23%. Tym samym nie został on zaliczony do poz. 10 Załącznika nr 3 do ustawy VAT, obejmującej „Nawozy i środki ochrony roślin”, o co zabiegał podatnik, gdyż w jego ocenie, wykazuje on podobieństwo do nawozów i zgodnie z zasadą konkurencyjności rynku i neutralności VAT powinien być objęty tą samą preferencyjną stawką co nawozy. Takiego poglądu orzekający Sąd nie podzielił. Stwierdził, że pozycja 10 załącznika nr 3, dla której przewidziano stawkę preferencyjną 8%, dotyczy towarów, które bez względu na CN określa się jako „Nawozy i środki ochrony roślin - zwykle przeznaczone do wykorzystania w produkcji rolnej, oraz pasze i karmy dla zwierząt gospodarskich i domowych”. Z uwagi jednak na brak odniesienia się w tej pozycji do Nomenklatury scalonej, jak również brak zastosowania siatki pojęciowej dotyczącej nazw towarów, wskazanej w pkt 1 i 11 załącznika nr III do dyrektywy 2006/112/WE12, które to punkty implementuje w części pozycja 10 załącznika nr 3 ustawy, uznał, iż zarówno pojęcie nawozów, jak i pojęcie środków ochrony roślin wymaga interpretowania zgodnie z przepisami o nawozach oraz

przepisami o środkach ochrony roślin. Sąd wskazał również, iż analiza tekstu prawnego w pierwszej kolejności wymaga zastosowania wykładni językowej i podkreślił, iż dyrektywa domniemania języka ogólnego oparta na założeniu, że ustawodawca nadał słowom użytym w tekście prawnym znaczenie, jakie mają one w języku potocznym, nie w każdym przypadku może znaleźć zastosowanie. Przy wykładni aktów prawnych dotyczących regulacji o charakterze specjalistycznym powinna ona ustąpić tam, gdzie to uzasadnione, dyrektywie języka specjalistycznego, właściwego dla przedmiotu danej regulacji. I taka właśnie potrzeba kierowania się dyrektywą języka specjalistycznego (znaczenia specjalnego) występuje przy dokonywaniu wykładni regulacji dotyczących stawek podatkowych (tu: odnoszących się do zagadnień z zakresu rolnictwa). Jeżeli zatem określony termin należy do terminów specjalistycznych w określonej dziedzinie wiedzy lub praktyki społecznej, to należy przyjąć, iż termin ten ma takie znaczenie, jak w tych dziedzinach. Stąd za prawidłowe – zdaniem Sądu - należało uznać stanowisko, który rozumienia pojęcia nawozy poszukiwał w regulacjach ustawy o nawozach i nawożeniu, skoro przepisy ustawy o VAT nie zawierają definicji „nawozów”.

Wskazane zostało, że zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu: „nawozy - to produkty przeznaczone do dostarczania roślinom składników pokarmowych lub zwiększania żyzności gleb albo zwiększania żyzności stawów rybnych, którymi są nawozy mineralne, nawozy naturalne, nawozy organiczne i nawozy organiczno-mineralne”, które zgodnie z jej art. 17 ust. 1, stosuje się wyłącznie wtedy, gdy te nawozy i środki wspomagające uprawę roślin zostały dopuszczone do obrotu na podstawie art. 3 ust. 1 i 2, art. 5 lub rozporządzenia (WE) nr 2003/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. w sprawie nawozów.

Skoro zatem prawodawca posłużył się pojęciem nawozów na gruncie prawa podatkowego, nie definiując go i nie nadając mu specyficznego dla tej gałęzi znaczenia, to uzasadnione było sięgnięcie do tej gałęzi prawa, w której ono funkcjonuje, czyli do ustawy o nawozach i nawożeniu. Obrót produktami nawozowymi w Polsce jest regulowany przepisami tej ustawy, przy czym odnosi się ona także do innych towarów powszechnie używanych w rolnictwie. Zauważone zostało ponadto, że towary będące nawozami czy też środkami ochrony roślin, to towary posiadające określoną specyfikę działania, wymagającą odpowiedniego wpływu na wzrost roślin (także jadalnych), a więc zawierające określony skład chemiczny, który bezpośrednio wpływa nie tylko na budulec roślin ale również na środowisko. W związku z tym - co do zasady - prowadzenie sprzedaży tego typu towarów wymaga odpowiedniego nadzoru powołanych do tego instytucji, uzyskania pozwoleń. Przepisy krajowe, przed

wprowadzeniem na rynek takich produktów, wymagają przeprowadzenia określonych badań i uzyskania pozytywnej ich oceny wydanej przez upoważnione jednostki organizacyjne w różnych aspektach: spełnienia wymagań jakościowych, skuteczności stosowania, bezpieczeństwa środowiskowego, sanitarnego itd. Dokumenty te stanowią podstawę do wydania przez ministra właściwego ds. rolnictwa i rozwoju wsi pozwolenia na wprowadzenie do obrotu, wydawanego na czas nieokreślony.

W związku z tym przedmiotowy towar nie mógł zostać uznany za nawóz, ponieważ nie spełniał wymagań definicji nawozu zawartych w ustawie o nawozach i nawożeniu. Nie jest on też środkiem ochrony roślin i nie spełnia wymagań definicji środka ochrony roślin zawartych w ustawie o środkach ochrony roślin z dnia 8 marca 2013 r.

Wyrok z dnia 20 października 2021 r., sygn. akt I SA/Op 312/21 – odliczenie od podstawy opodatkowania kosztów kwalifikowanych rozliczanych w ramach ulgi badawczo-rozwojowej w podatkowej grupie kapitałowej.

Przedmiotem sporu w sprawie była kwestia, czy podatnik mający status podatkowej grupy kapitałowej, w skład której wchodzi spółka będąca jednostką badawczo-rozwojową, będzie uprawniony do odliczenia od podstawy opodatkowania na podstawie art. 18d ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1406; dalej: ustawa o CIT) kosztów kwalifikowanych rozliczanych w ramach ulgi badawczo-rozwojowej (ulga B+R) poniesionych przez spółkę do wysokości kwoty dochodu uzyskanego przez grupę kapitałową, a kwota odliczenia nie będzie limitowana kwotą dochodu osiągniętego przez tę spółkę.

Rozstrzygając tę kwestię Sąd wyjaśnił, iż podatkowa grupa kapitałowa jest szczególnym rodzajem podatnika, o którym mowa w art. 1a ustawy o CIT, co do którego w samej ustawie zawarto szczegółowe rozwiązania dotyczące rozliczeń podatkowych w ramach grupy. Takim właśnie szczegółowym rozwiązaniem jest uregulowany w art. 7a ust. 1 ustawy o CIT sposób obliczenia dochodu z danego źródła przychodów w podatkowych grupach kapitałowych. Zgodnie z tym przepisem, opodatkowaniu podlega dochód podatkowej grupy z danego źródła, tj. nadwyżka sumy dochodów poszczególnych spółek, uzyskanych z danego źródła, nad sumą strat osiągniętych przez inne spółki z tego źródła.

Obowiązkiem poszczególnych spółek jest więc tylko ustalenie, czy osiągnęły one dochód, czy stratę z danego źródła. Taki dochód spółki nie jest jednak podstawą opodatkowania grupy, gdyż spółka ta nie ma statusu podatnika i nie można w ogóle

mówić o jej opodatkowaniu. Ustalenie dochodu (straty) spółki służy jedynie dostarczeniu grupie, tj. podatnikowi, niezbędnego elementu jej własnego i wyłącznego rozliczenia. Zatem po ustaleniu dochodu (straty) spółka nie dokonuje odliczenia kosztów działalności badawczo-rozwojowej, gdyż tej operacji może dokonywać tylko podatnik, tj. grupa. To grupa odlicza od nadwyżki ujętych sumarycznie dochodów nad sumarycznie ujętymi stratami, wydatki na działalność badawczo - rozwojową. W ustawie nie istnieją żadne przepisy, które uzależniałyby prawo grupy do odliczenia tych wydatków od tego, czy poszczególne spółki uzyskała dochód, czy stratę. Nie można zatem uzależniać prawa podatkowej grupy kapitałowej do takiej ulgi od wyniku ekonomicznego poszczególnych tworzących ją spółek.

Podatkowa grupa kapitałowa – jak wyjaśnił Sąd - ma prawo od podstawy opodatkowania odliczyć koszty działalności badawczo-rozwojowej. Każdorazowo bowiem poniesienie tych kosztów (sfinansowanie) przez spółki tworzące grupę kapitałową będzie kosztem kwalifikowanym podatnika, czyli utworzonej grupy. Podkreślił przy tym, że art. 18d ust. 1 ustawy o CIT, dotyczący ulgi B+R, odwołuje się do podstawy opodatkowania. Podstawą opodatkowania w przypadku podatkowej grupy kapitałowej jest dochód tej grupy określony jako suma dochodów/strat poszczególnych spółek tworzących grupę. Odliczenia dokonuje się zatem na poziomie grupy, a nie na poziomie tworzącej ją spółki, która finansuje działalność badawczo-rozwojową. Nie ma zatem znaczenia, jaki wynik finansowy osiągnie spółka ponosząca te koszty, tzn. czy wykaże dochód czy stratę. Odliczenie następuje bowiem po określeniu dochodu grupy, o ile oczywiście grupa wykaże dochód.

Konkludując Sąd stwierdził, że koszty kwalifikowane działalności badawczo-rozwojowej ponoszone przez poszczególne spółki należy uwzględnić w kalkulacji dopiero po ustaleniu podstawy opodatkowania podatnika, a więc na poziomie rozliczeń podatkowych prowadzonych przez grupę. Przepis mówi bowiem o podstawie opodatkowania podatnika oraz o kosztach poniesionych przez tego podatnika. Zatem, gdy sama spółka prowadzi działalność badawczo-rozwojową i ponosi wydatki na prowadzenie tej działalności, wówczas nie uwzględnia ona kosztów kwalifikowanych w rozliczeniu będącym rozliczeniem cząstkowym z punktu widzenia podstawy opodatkowania grupy. Spółka tworząca grupę kapitałową nie jest bowiem w tym wypadku podmiotem wykazującym właściwy dochód do opodatkowania, gdyż jej dochód nie stanowi podstawy opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych. Dochód jednej spółki, gdy inne spółki wykażą odpowiednio wysoką stratę, w ogóle nie musi prowadzić do powstania zobowiązania podatkowego. Podatek

w grupie kapitałowej nie stanowi sumy podatku wyliczonego na poziomie poszczególnych spółek. Podatku na poziomie spółek w ogóle się nie wylicza. Ów podatek wylicza się na poziomie grupy od podstawy, którą tworzy suma dochodów/strat spółek. Z tych względów art. 18d ust. 1 ustawy o CIT w ogóle nie znajduje zastosowania wobec spółki tworzącej podatkową grupę kapitałową, zaś wydatki poniesione przez spółkę na działalność badawczo-rozwojową przynależą grupie kapitałowej, która po osiągnięciu dochodu te wydatki odlicza.

Wyrok z dnia 5 listopada 2021 r., sygn. akt I SA/Op 401/21 - wyjście na jaw nowych okoliczności i wiedza strony o tych okolicznościach w kontekście możliwości zastosowania art. 240 § 1 pkt 5 O.p.

W ocenie Sądu, w świetle art. 240 § 1 pkt 5 ustawy z dnia z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, z późn. zm.) – dalej „O.p.” istotne jest przede wszystkim to, czy ujawnione okoliczności faktyczne były znane organowi podatkowemu przy wydawaniu decyzji. Wynika to bowiem z brzmienia tego przepisu. Przepis art. 240 § 1 pkt 5 O.p. nie odnosi się bowiem wprost do wiedzy strony, wskazuje natomiast, że okoliczności muszą być nieznane organowi podatkowemu. Wiedza strony o danych okolicznościach nie zawsze przekreśla możliwość uchylenia decyzji ostatecznej z uwagi na ujawnienie się nowych, istotnych dowodów nieznanymi organowi prowadzącemu postępowanie.

Zdaniem Sądu, należy szczególnie podkreślić, iż z treści art. 240 § 1 pkt 5 O.p., wynika, że wymaga on, by nowe okoliczności faktyczne i nowe dowody zostały ujawnione po wydaniu decyzji ostatecznej. Zwracając uwagę, iż w orzecznictwie sądownoadministracyjnym można doszukać się niejednolitego odczytywania znaczenia użytego w art. 240 § 1 pkt 5 O.p. zwrotu „wyjdą na jaw nowe okoliczności faktyczne”, zauważył, że formuła ta charakteryzuje sytuację, w której okoliczności te muszą wyjść na jaw, zostać ujawnione przede wszystkim względem dotychczasowego postępowania i oznacza tyle co: stać się wiadomym, znanym, okazać się, przestać być tajemnicą, wydać się, zostać wykrytym. W ocenie Sądu istotne jest zatem, aby okoliczności, analizowane w kontekście spełnienia przesłanek z art. 240 § 1 pkt 5 O.p. były co do zasady niewiadome na etapie postępowania zwykłego, a następnie zostały wykryte, ujawnione, stały się wiadome – już po zakończeniu tego postępowania. Musi zatem zajść pewien proces w znaczeniu ogólnym, z którego można wywieść, że okoliczności te, w sposób niejako generalny, z okoliczności nieznanymi stały się okolicznościami wiadomymi, zostały wykryte, ujawnione – wyszły na jaw. Zdaniem Sądu dopiero w sytuacji gdy, okoliczności, czy dowody zostaną wykryte, obojętnie przez kogo, należy

ocenić, czy te nowo wykryte okoliczności, czy dowody znane były organowi prowadzącemu postępowanie. Wiedza strony o pewnych elementach stanu faktycznego, czy dowodach nie zawsze w sposób definitywny i automatyczny przekreśla możliwości wznowienia postępowania.

Wybrane zagadnienia z orzecznictwa w sprawach ogólnoadministracyjnych

Pomoc społeczna

W wyroku z dnia 11 maja 2021 r., sygn. akt II SA/Op 208/21, Sąd sformułował tezę, że sprawa ustalenia zstępnemu odpłatności za pobyt jego wstępnego w domu pomocy społecznej oraz sprawa zwolnienia osoby zobowiązanej z obowiązku ponoszenia tej odpłatności są to odrębne od siebie sprawy administracyjne (sprawy indywidualne). Zachodzi tu nie tylko odrębność przedmiotu rozstrzygnięcia, jego podstawy materialnoprawnej (art. 61 ust. 2d i art. 64 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej - Dz. U. z 2020 r. poz. 1876, z późn. zm., zwanej dalej ustawą) oraz sposobu wszczęcia postępowania (postępowanie w przedmiocie ustalenia odpłatności za pobyt w DPS wszczynane jest z urzędu a postępowanie w przedmiocie zwolnienia z tej odpłatności na wniosek zobowiązanego), ale także obligatoryjne następstwo czasowe rozstrzygnięcia obu spraw administracyjnych. Stosownie bowiem do treści art. 64 ustawy, osoby wnoszące opłatę lub obowiązane do wnoszenia opłaty za pobyt mieszkańca domu w domu pomocy społecznej można zwolnić z tej opłaty częściowo lub całkowicie, na ich wniosek. Z przepisu tego wynika, że zwolnić z opłaty częściowo lub całkowicie można tylko osoby, którym obowiązek tej opłaty został uprzednio ostatecznie określony decyzją wydaną w trybie art. 61 ust. 2d ustawy. Zastosowanie ulgi, o której mowa w art. 64 ustawy może mieć miejsce dopiero wówczas, gdy sam wymiar opłaty jest niesporny. Ustalenie i istnienie obowiązku oraz osoby lub osób, na których spoczywa obowiązek w zakresie odpłatności za pobyt w DPS stanowi bowiem element stanu faktycznego o charakterze prejudykatu dla sprawy ewentualnego zwolnienia zobowiązanego z tej opłaty.

W kolejnym wyroku z omawianego zakresu z dnia 28 września 2021 r., sygn. akt II SA/Op 432/21, Sąd dokonując wykładni art. 18 ust. 1 i 2 i art. 18 ust. 2a ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci (Dz. U. z 2019 r. poz.

2407, z późn. zm.), stwierdził, że z przepisów tych wynika w sposób niebudzący wątpliwości, iż prawo do świadczenia wychowawczego może zostać przyznane najwcześniej od dnia urodzenia się dziecka pod warunkiem, że w ciągu trzech miesięcy od miesiąca, w którym dziecko się urodziło wpłynął do wójta (burmistrza, prezydenta miasta) wniosek o przyznanie tego świadczenia wraz z prawidłowo wypełnionymi dokumentami. Poza wskazaną sytuacją regulacja prawna nie przewiduje możliwości przyznania świadczenia wychowawczego wcześniej niż od miesiąca, w którym wpłynął wniosek o jego przyznanie wraz z prawidłowo wypełnionymi dokumentami. W ocenie Sądu ustawodawca nie przewiduje możliwości przyznania świadczenia wychowawczego za okres przed urodzeniem dziecka (od momentu jego poczęcia). Dopiero urodzenie dziecka jako zdarzenie faktyczne i prawne otwiera uprawnionym podmiotom możliwość ubiegania się o przyznanie przedmiotowego świadczenia najwcześniej od miesiąca, w którym to zdarzenie nastąpiło.

Działalność gospodarcza

W wyroku z dnia 23 marca 2021 r., sygn. akt II SA/Op 377/20, Sąd wyjaśnił, że instytucja sprzeciwu, przewidziana w art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162) jest szczególnym środkiem ochrony przedsiębiorcy przed działaniami organów kontroli niezgodnymi z przepisami Prawa przedsiębiorców, podejmowanymi w trakcie kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy. Zdaniem Sądu regulacja instytucji sprzeciwu znajduje się co prawda w ustawie prawa materialnego, posiada jednak charakter unormowania prawnoprocesowego. Przepisy art. 59 tej ustawy przewidują bowiem przesłanki i skutki wniesienia sprzeciwu, przebieg postępowania związanego z jego rozpatrzeniem oraz środki zaskarżenia w ramach procedury sprzeciwu. Natomiast art. 58 ust. 1 ww. ustawy reguluje jedną z podstaw do wniesienia sprzeciwu wobec podjęcia i wykonywania czynności przez organ kontroli, która wiąże się z działalnością tego organu, a więc również posiada charakter procesowy. Już tylko z tego względu interpretacja tej normy jest ograniczona jedynie do kontekstu prawa krajowego, a to z uwagi na autonomię proceduralną państw członkowskich. W kontekście powyżej powiedzianego Sąd wyraził pogląd, że sformułowanie „ten sam organ”, którym posługuje się art. 58 ust. 1 Prawa przedsiębiorców należy interpretować przy wykorzystaniu reguł językowych. Jest to wyrażenie występujące w funkcji przymiotnika i wskazuje na tożsamość obiektu czy przedmiotu. Omawiana przesłanka do wniesienia sprzeciwu wobec podjęcia

i wykonywania czynności przez organ kontroli zaistnieje zatem wówczas, gdy ponowna kontrola w danym przedmiocie prowadzona będzie przez tożsamy podmiotowo krajowy organ kontroli. W rozpatrywanej sprawie Sąd nie miał natomiast wątpliwości, że organy Państwowej Inspekcji Pracy nie prowadziły uprzednio wobec skarżącej żadnych czynności kontrolnych.

Oświata

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 286/20 (wyrok z dnia 19 stycznia 2021 r.), Sąd uchylając decyzje organów obu instancji w przedmiocie odmowy przyjęcia dziecka do przedszkola stwierdził, że żaden przepis ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. Prawo oświatowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 910, z późn. zm.) nie wskazuje losowania jako jednego z etapów, czy kryteriów przyjęcia do przedszkola i stosowanie takiego mechanizmu jest przekroczeniem przez organy upoważnień ustawowych. Z tego względu, zdaniem Sądu, wskazane przez organy zarządzenie dyrektora przedszkola, którym wprowadzono regulamin rekrutacji do przedszkola publicznego, nie może stanowić podstawy prawnej przesądzającej samoistnie o wprowadzeniu kryterium losowania jako etapu rekrutacji do przedszkola. Taki regulamin jest bowiem tylko aktem wewnętrznym, wydawanym przez dyrektora przedszkola.

Informacja publiczna

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 47/21 (wyrok z dnia 23 marca 2021 r.) dotyczącej odmowy udostępnienia informacji publicznej Sąd opowiedział się za szeroką wykładnią zawartego w art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 2176), zwanej dalej ustawą, pojęcia osoby pełniącej funkcję publiczną, która nie ogranicza się tylko do funkcjonariuszy publicznych, lecz obejmuje każdą osobę mającą związek z realizacją zadań publicznych. Zdaniem Sądu funkcja publiczna to funkcja związana z uprawnieniami i obowiązkami w zakresie realizacji zadań o znaczeniu publicznym. Tym samym funkcja ta jest postrzegana przez pryzmat oceny społecznej, oddziaływania na sferę publiczną. Można więc założyć, że ustawodawca pojęcie funkcji publicznej wiąże z pojęciem „sprawy publicznej” (art. 1 ust. 1 ustawy), gdyż w tym kontekście funkcja publiczna oznacza oddziaływanie na sprawy publiczne. Nie świadczy to jednak o utożsamianiu tych pojęć, lecz ich komplementarną interpretację. W ocenie Sądu użyte w art. 5 ust. 2 ustawy pojęcie „osoby pełniącej

funkcję publiczną” obejmuje każdą osobę, która ma wpływ na kształtowanie spraw publicznych w rozumieniu art. 1 ust. 1 ustawy, tj. na sferę publiczną. Taka wykładnia odpowiada intencjom twórców ustawy oraz najpełniej urzeczywistnia dyrektywę konstytucyjną wynikającą z art. 61 ust. 1 ustawy zasadniczej, nie uchybiając art. 51 ust. 1 i art. 47 Konstytucji RP, a zatem znajduje dodatkową podstawę w wykładni prokonstytucyjnej. Poza tym Sąd dostrzegł, że pojęcie osoby pełniącej funkcję publiczną na gruncie ustawy nie ogranicza się do definicji tego pojęcia zawartej w Kodeksie karnym (art. 115 § 13 i 19). Po pierwsze, Kodeks karny jest regulacją podstawową dla norm prawa karnego, nie zaś administracyjnego. Po drugie, racjonalny ustawodawca nie zawarł w art. 5 ust. 2 ustawy odesłania do definicji ww. pojęcia ujętej w Kodeksie karnym, gdy tymczasem uczynił to względem pojęcia funkcjonariusza publicznego w art. 6 ust. 2 ustawy. Przyjmując zatem racjonalność działania ustawodawcy Sąd stwierdził, że jego wolą było nadanie pojęciu „osób pełniących funkcje publiczne” autonomicznego znaczenia na gruncie ustawy i pojęcie to ma autonomiczne oraz szersze znaczenie niż w przepisach Kodeksu karnego. Uwzględniając powyższe ujęcie osoby pełniącej funkcje publiczne, Sąd na gruncie rozpoznawanej sprawy uznał, że wykonywanie przez muzeum - jako samorządową instytucję kultury - zadań publicznych i dysponowanie środkami publicznymi powoduje, że cały proces ich realizacji ma charakter publiczny, w tym również w zakresie odnoszącym się do konkretnych osób zatrudnionych w organie, które wykonują czynności faktycznie będące realizacją tych zadań. To oznacza, że pracownikami pełniącymi w organie funkcje publiczne w rozumieniu art. 5 ust. 2 ustawy będą wszystkie osoby zajmujące stanowiska związane z zarządzaniem i realizacją zadań publicznych oraz wydatkowaniem środków publicznych. Z tych względów Sąd stwierdził, że organ dokonał błędnej wykładni art. 5 ust. 2 ustawy, przyjmując, że pełnienie funkcji publicznej wiąże się wyłącznie z wydawaniem decyzji czy zarządzaniem mieniem samorządu terytorialnego.

Zatrudnienie i sprawy bezrobocia

W wyroku z dnia 5 sierpnia 2021 r., sygn. akt II SA/Op 263/21, Sąd stwierdził, że z woli prawodawcy nie każde rozwiązanie stosunku pracy na mocy porozumienia stron w okresie 6 miesięcy przed zarejestrowaniem w powiatowym urzędzie pracy, daje podstawę do odmowy przyznania zasiłku wypłacanego wedle reguły określonej w art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku

pracy (Dz. U. z 2020 r. poz. 1409, z późn. zm.). Przepis ten odsyła bowiem m.in. do art. 75 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, co nakłada na orzekające organy obowiązek zbadania nie tylko trybu rozwiązania stosunku pracy, ale również przyczyn, z jakich do niego doszło. Przy czym organy nie mogą poprzestać wyłącznie na treści świadectwa pracy. W ocenie Sądu sankcja utraty prawa do zasiłku jest wyłączana przede wszystkim wówczas, gdy porozumienie stron nastąpiło z powodu upadłości, likwidacji pracodawcy lub zmniejszenia zatrudnienia z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Stosownie do powyższego Sąd uznał, że organy obu instancji wcale nie oceniły charakteru Programu Dobrowolnych Odejść w kontekście przesłanek z art. 75 ust. 1 pkt 2 ustawy, pomimo że do rozwiązania stosunku pracy ze skarżącym doszło w wyniku zastosowania tego programu. Natomiast dokonanie oceny zastosowanej przez pracodawcę procedury było niezbędne dla ustalenia rzeczywistej przyczyny rozwiązania stosunku pracy przez skarżącego. W konsekwencji Sąd stwierdził, że organy nie ustaliły, czy do rozwiązania stosunku pracy na mocy porozumienia stron doszło ze względu na zmniejszenie zatrudnienia z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 29 ustawy. Sąd zwrócił też uwagę, na charakter zwolnień w ramach Programu Dobrowolnych Odejść i wyjaśnił, że zwolnienia te są dokonywane z przyczyn nie dotyczących pracowników. To pracodawca dąży w ten sposób do redukcji zatrudnienia, realizując swoje zamiary (plany) w zakresie kształtowania stanu i struktury zatrudnienia. Natomiast charakterystycznym elementem programów dobrowolnych odejść jest rozwiązanie stosunków pracy na mocy porozumienia stron.

Uprawnienia do kierowania pojazdami

W wyroku z dnia 8 czerwca 2021 r., sygn. akt II SA/Op 130/21, Sąd stwierdził, że organy obu instancji orzekając, na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz. U. z 2020 r. poz. 1268, z późn. zm.), o skierowaniu skarżącego na kurs edukacyjny pominęły okoliczność orzeczenia wobec niego wyrokiem sądu powszechnego dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Zdaniem Sądu pominięcie tego istotnego elementu stanu faktycznego doprowadziło organy do wadliwego zastosowania ww. normy prawa materialnego. W tym zakresie Sąd argumentował, że z mocy prawomocnego wyroku karnego skarżący utracił uprawnienia do kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi dożywotnio. Wyrok ten wywiera skutki prawne nie tylko na gruncie prawa karnego, ale również rodzi określone skutki na gruncie prawa administracyjnego.

Stosownie bowiem do art. 182 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2021 r. poz. 53, z późn. zm.) organ, do którego przesłano orzeczenie zawierające zakaz prowadzenia pojazdów zobowiązany jest cofnąć uprawnienia do ich prowadzenia w orzeczonym zakresie oraz nie może wydać tych uprawnień w okresie obowiązywania zakazu. Z powyższego wynika zatem, że w przedmiotowej sprawie organy zobowiązane były do cofnięcia skarżącemu dożywotnio uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, a nie do skierowania go na kurs reedukacyjny. Sąd wyjaśnił też, że celem przepisu art. 99 ust. 1 pkt 5 ww. ustawy jest zwiększenie świadomości prawnej kierowcy i uświadomienie mu skutków spożywania alkoholu oraz używania narkotyków. Kurs ten jest elementem przygotowania danego kierowcy do ponownego korzystania z posiadanych uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi (odzyskania utraconych uprawnień). W sytuacji natomiast orzeczenia przez sąd powszechny dożywotniego zakazu kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi przez skarżącego wystąpiła przeszkoda do skierowania go na kurs reedukacyjny w zakresie problematyki przeciwalkoholowej i przeciwdziałania narkomanii.

Funkcjonariusze Policji

W wyroku z dnia 8 lipca 2021 r., sygn. akt II SA/Op 308/21, w przedmiocie odmowy wydania zaświadczenia potwierdzającego pełnienie służby w warunkach szczególnie zagrażających życiu i zdrowiu, Sąd podzielił pogląd wskazany przez organy, zgodnie z którym wykonywanie przez funkcjonariusza obowiązków służbowych opisanych w § 4 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 maja 2005 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1611) musi cechować nadzwyczajność i wyjątkowość występujących w czasie pełnienia służby okoliczności zagrażających życiu lub zdrowiu tego funkcjonariusza. Formułując dalszą część tezy omawianego orzeczenia Sąd stwierdził, że Policja, jako uzbrojona formacja służąca społeczeństwu, przeznaczona jest, aby strzec bezpieczeństwa Państwa i jego obywateli nawet z narażeniem życia (art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji – Dz. U. z 2020 r. poz. 360, z późn. zm.). Potencjalnie zatem na

niebezpieczeństwo utraty życia (a tym bardziej zdrowia) narażony jest niejako „z definicji” każdy policjant w trakcie swojej służby w Policji. W tej sytuacji nie wszystkie czynności wykonywane w ramach pełnienia służby (np. interwencje w celu ochrony osób, mienia lub przywrócenia porządku publicznego, zabezpieczenia, zatrzymania, czynności dochodzeniowo-śledcze czy operacyjno-rozpoznawcze) można uznać za czynności podejmowane w sytuacjach szczególnego zagrożenia życia lub zdrowia, a tylko takie, które wiążą się z ich wykonywaniem w warunkach nieprzeciętnego, wyjątkowego, zintensyfikowanego narażenia danego funkcjonariusza na utratę zdrowia, a nawet życia. Zdaniem Sądu z drugiej jednak strony organy rozpoznając sprawę o wydanie zaświadczenia i dokonując ustaleń co do pełnienia przez skarżącego służby w warunkach szczególnie zagrażających jego życiu i zdrowiu, winny na podstawie wszelkiej dostępnej dokumentacji oraz danych przeanalizować przebieg służby skarżącego, mając na uwadze zdarzenia (czynności operacyjno-rozpoznawcze, dochodzeniowo-śledcze czy interwencje) nacechowane nasilonym niebezpieczeństwem narażenia (utrata) zdrowia lub życia.

W wyroku z dnia 17 sierpnia 2021 r., sygn. akt II SA/Op 361/21, Sąd dokonując wykładni językowej i celowościowej art. 135ja ust. 1 pkt 5 i ust. 5 oraz art. 135n ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2020 r. poz. 360, z późn. zm.), uznał, że w sytuacji, gdy po wydaniu orzeczenia dyscyplinarnego w pierwszej instancji, na skutek zwolnienia ze służby, obwiniony przestał podlegać orzecznictwu dyscyplinarnemu, właściwą formą zakończenia postępowania odwoławczego jest orzeczenie wyłącznie o umorzeniu postępowania, a nie jak podnosił skarżący o uchyleniu zaskarżonego orzeczenia dyscyplinarnego organu pierwszej instancji i o umorzeniu postępowania. Sąd zgodził się ze stanowiskiem organu, że wprowadzenie nowych regulacji ma na celu uniemożliwienie uniknięcia odpowiedzialności dyscyplinarnej za popełniony czyn przez policjanta powracającego do służby. Związane jest to z wyjątkową rolą Policji jako formacji zaufania publicznego, a także z tym, że służbę w Policji może pełnić obywatel polski o nieposzlakowanej opinii (art. 25 ust. 1 ww. ustawy). Jednocześnie Sąd zwrócił uwagę, że art. 135aj ust. 4 omawianej ustawy odnosi się wyłącznie do uchylenia orzeczenia o umorzeniu postępowania i nie przewiduje uchylenia orzeczenia o innej treści. Tym samym, w przypadku podjęcia przez organ odwoławczy rozstrzygnięcia o uchyleniu orzeczenia dyscyplinarnego organu pierwszej instancji i umorzeniu postępowania, przywrócenie obwinionego do służby nie może skutkować wydaniem, na podstawie art. 135ja ust.

4 ustawy, postanowienia o uchyleniu takiego orzeczenia. W takiej sytuacji przepis ten nie znajduje zastosowania.

Zagospodarowanie przestrzenne

W wyroku z dnia 9 lutego 2021 r., sygn. akt II SA/Op 149/20, Sąd nie podzielił stanowiska skarżącego w zakresie niezgodności miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ze studium. W tym aspekcie Sąd zajął stanowisko, że w ujęciu systemowym zgodność między treścią studium, a treścią planu miejscowego winno się postrzegać jako kontynuację identyczności zasad zagospodarowania terenu ustalanych ogólnie w studium i podlegających sprecyzowaniu w planie miejscowym. Plan miejscowy ma jedynie doprecyzować te zasady i to w taki sposób, aby nie doprowadzić do ich zmiany lub modyfikacji. Chodzi o to, aby granice poszczególnych terenów określone w studium i później przyjęte w planie zagospodarowania przestrzennego, miały być jak najbardziej ze sobą zbieżne. Sąd podkreślił również, że stopień związania planów ustaleniami studium zależy w dużym stopniu od brzmienia ustaleń studium. Jednym z założeń polityki przestrzennej gminy jest stopień związania planowania miejscowego przez ustalenia studium, który może być, w zależności od szczegółowości ustaleń studium □ silniejszy lub słabszy. Studium jako akt polityki wewnętrznej ustala ogólne warunki zagospodarowania przestrzennego wytyczając kierunki dla planowania miejscowego. Jest to akt z założenia elastyczny tworzący ramy dla opracowania planu miejscowego. Wskazując więc na konkretne funkcje terenów kierunkuje planowanie miejscowe, które wyznaczonej funkcji powinno odpowiadać, przy czym stopień związania planu ustaleniami studium zależy w dużej mierze od brzmienia tych ustaleń. Zdaniem Sądu choć ustawodawca zmienia sformułowania przesłanki badania zgodności postanowień planu miejscowego ze studium, określając je w art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2020 r. poz. 293), raz jako konieczność zapewnienia spójności, innym razem wskazując na konieczność zapewnienia nienaruszalności postanowień studium, to zawsze punktem wyjścia dla oceny zgodności planu ze studium będzie sposób ujęcia ustaleń w studium. Tym samym zgodność planu ze studium nie oznacza bezrefleksyjnego powielania postanowień studium w projekcie planu. Innymi słowy, ustalenia studium nie muszą być przeniesione (przekopiowane) wprost (bezpośrednio) do postanowień planu zagospodarowania przestrzennego.

W wyroku z dnia 26 października 2021 r., sygn. akt II SA/Op 290/21, Sąd uznał, że zaskarżona uchwała w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w zakresie zapisów obejmujących obszar oznaczony symbolem „9 PU” została podjęta z istotnym naruszeniem § 3 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Wojewody Opolskiego z dnia 8 maja 2006 r., Nr 0151/P/16/2006 w sprawie obszarów chronionego krajobrazu (Dz. Urz. Woj. Opolskiego Nr 33, poz. 1133), a w konsekwencji również z naruszeniem art. 73 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.) i art. 15 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.), zwanej dalej w skrócie u.p.z.p. Zdaniem Sądu nieuwzględnienie przez gminę na terenach, położonych na obszarze chronionego krajobrazu „Lasy Stobrowsko-Turawskie”, zakazu lokalizowania obiektów budowlanych w pasie szerokości 100 m od linii brzegów rzek, jezior i innych zbiorników wodnych, z wyjątkiem urządzeń wodnych oraz obiektów służących prowadzeniu racjonalnej gospodarki rolnej, leśnej lub rybackiej, skutkowało przekroczeniem granic władztwa planistycznego i naruszeniem zasad sporządzania planu miejscowego wynikających z art. 1 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 u.p.z.p. Ponadto Sąd stwierdził, że z przedstawionych przez gminę kierunków założeń planistycznych w żaden sposób nie wynika aby było rozważane rozszerzenie aktywności gospodarczej i dopuszczenie jej na terenach mających wcześniej przeznaczenie rolnicze, w tym na obszarze objętym zalewem powodziowym w 1997 r. Zdaniem Sądu organ uchwałodawczy nie przedstawił żadnego uzasadnienia dla ustalonego w planie sposobu zagospodarowania spornego terenu, na którym w bezpośrednim sąsiedztwie funkcji mieszkaniowej, dopuszczono realizację m.in. obiektów produkcyjnych, przetwórstwa, montażu, składów i magazynów. W szczególności też nie przedstawił wystarczającego uzasadnienia, z którego wynikałaby zasadność wprowadzenia ograniczeń w zakresie wykonywania prawa własności przez skarżącą, w tym rozwiązań gwarantujących ład przestrzenny i ochronę terenu zabudowy mieszkaniowej przed nadmiernymi immisjami przyszłej działalności gospodarczej na terenie „9 PU” i wystąpieniem ponadnormatywnych uciążliwości związanych z działalnością nowych obiektów produkcyjnych, tj. np. budynku modelarni. W ocenie Sądu organ dopuszczając w planie aktywność gospodarczą powinien rozważyć okoliczności związane z interesami właścicieli nieruchomości położonych na tych terenach, na których realizowana jest funkcja mieszkaniowa oraz kontynuację funkcji istniejącej na tym obszarze. Rozważenia wymagało to, czy dopuszczenie

aktywności gospodarczej na tym terenie jest uzasadnione względami ładu przestrzennego, a jeżeli tak, to jakimi.

Zagadnienia procesowe

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 180/21 (wyrok z dnia 26 kwietnia 2021 r.), Sąd rozpoznając sprzeciw od decyzji w przedmiocie umorzenia postępowania w sprawie wykonania samowolnej rozbudowy stwierdził, że nieprzedstawienie w decyzji pierwszoinstancyjnej wystarczającej oceny prawnej, gdy materiał dowodowy jest kompletny, nie stanowi przesłanki do uchylenia tej decyzji na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, z późn. zm.). Zdaniem Sądu zakwestionowanie przez organ drugiej instancji wykładni prawa materialnego dokonanej przez organ pierwszej instancji nie może odbywać się za pośrednictwem wydawania rozstrzygnięć kasatoryjnych, o jakich mowa w 138 § 2 K.p.a., albowiem skutkuje to nieznanym podstaw normatywnych uchyleniem się przez organ wyższego stopnia od orzekania merytorycznego w sprawie, które w administracyjnym toku instancji jest ustawową zasadą. Jeśli organ odwoławczy uzna, że organ pierwszej instancji dokonał wadliwej wykładni prawa lub subsumcji stanu faktycznego pod powołane przepisy i jednocześnie nie stwierdzi wystąpienia przesłanek wynikających z art. 138 § 2 K.p.a., to powinien orzec we własnym zakresie co do istoty sprawy, formułując odpowiednie rozstrzygnięcie merytoryczne. Nie czyniąc tego i wydając rozstrzygnięcie kasatoryjne, organ odwoławczy w sposób niedopuszczalny uchyła się od obowiązku merytorycznego orzekania, naruszając art. 138 § 2 K.p.a.

W wyroku z dnia 29 czerwca 2021 r., sygn. akt II SA/Op 265/21, Sąd wyraził pogląd, że art. 15 zzzzzn2 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1842, z późn. zm.), w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 9 grudnia 2020 r. (Dz. U. z 2020 r. poz. 2255), nie oznacza wyłączenia reguł Kodeksu postępowania administracyjnego odnośnie do zasad wnoszenia środków odwoławczych, w tym stwierdzenia uchybienia terminu do wniesienia odwołania lub przywracania terminu do wniesienia odwołania, lecz nową, dodatkową procedurę w okresie trwania pandemii i licznych zakażeń wirusem SARS-CoV-2. Wymaga ona od organu administracji podjęcia dodatkowych czynności. Obecnie odnośnie do terminów, którym uchybiono po 16 grudnia 2020 r. organ zawiadamia stronę o uchybieniu terminu (art. 15 zzzzzn² ust.

1), wyznacza stronie termin 30 dni na złożenie wniosku o przywrócenie terminu (ust. 2) oraz poucza o treści ust. 3 tego przepisu wydłużającego termin tygodniowy z art. 58 § 2 K.p.a. do terminu 30 dni.

Funkcjonowanie instytucji postępowania z zakresu prawa pomocy, uproszczonego i mediacyjnego

W postępowaniach dotyczących prawa pomocy przyznawanego w trybie art. 243 i następnych P.p.s.a. a ujętych w repertorium SPP/Op orzekali referendarze sądowi oraz Sąd (zasadniczo rozpoznając sprzeciw od orzeczenia referendarza sądowego w trybie art. 259 – 260 P.p.s.a.).

W roku 2021 do obu wydziałów orzeczniczych wpłynęło 308 spraw SPP, z czego do Wydziału I - 176 spraw a do Wydziału II - 132 sprawy.

W omawianym okresie załatwiono 302 sprawy, w tym w Wydziale I - 169 spraw SPP a w Wydziale II - 133 sprawy SPP.

Spośród wydanych orzeczeń z zakresu prawa pomocy należy wyróżnić następujące zagadnienia:

W sprawie o sygn. akt II SPP/Op 33/21 (postanowienie z dnia 30 lipca 2021 r.), skarżący występujący w sprawie, jako administrator hipoteki, któremu emitent obligacji powierzył tę funkcję na podstawie art. 29 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2020 r. poz. 1208, z późn. zm.), wystąpił o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym. Referendarz sądowy rozpoznając ten wniosek stwierdził, że w sytuacji, gdy skarżący jest administratorem hipoteki, ustanowionym przez emitenta i działa w imieniu własnym, ale na rzecz obligatariuszy, należy rozpatrywać możliwości poniesienia kosztów postępowania przez administratora hipoteki, jako instytucji prawnej, czyli zespołu powiązanych ze sobą norm prawnych w sposób funkcjonalny regulujących powstanie, trwanie lub ustanie jakiegoś stosunku prawnego. W tym wypadku istotne jest zatem wzięcie pod uwagę zarówno treści przepisów, zawierających normy prawne przewidujące powołanie administratora hipoteki, jak i treść samej umowy o jego powołaniu, którą zgodnie z art. 31 ust. 4 zd. 1 wyżej powołanej ustawy o obligacjach, emitent jest obowiązany zawrzeć w formie pisemnej pod rygorem nieważności przed rozpoczęciem emisji obligacji.

W sprawie o sygn. akt II SPP/Op 47/21 (postanowienie z dnia 14 lipca 2021 r.), przedmiotem skargi była decyzja o odmowie przyznania dodatku energetycznego. Referendarz sądowy umorzył na podstawie art. 249a P.p.s.a. postępowanie w sprawie

o przyznanie prawa pomocy w zakresie zwolnienia od kosztów sądowych, jako bezprzedmiotowe. Referendarz sądowy podejmując takie rozstrzygnięcie, postawił tezę, że skoro przedmiotem postępowania jest decyzja dotycząca dodatku energetycznego, którego przyznanie jest uzależnione od przyznania dodatku mieszkaniowego, a przyznanie obydwu tych dodatków należy do spraw z zakresu pomocy społecznej, to skarżąca korzysta z ustawowego zwolnienia od kosztów sądowych, na podstawie art. 239 § 1 pkt 1 lit. h P.p.s.a., tak samo, jak strona skarżąca działanie lub bezczynność organu w sprawach dotyczących dodatków mieszkaniowych.

W sprawie o sygn. akt II SPP/Op 27/21 (postanowienie z dnia 23 kwietnia 2021 r.), uczestniczka postępowania złożyła, drogą elektroniczną, wniosek o przyznanie prawa pomocy na urzędowym formularzu. Wniosła w nim o przyznanie prawa pomocy poprzez zwolnienie od kosztów sądowych w części i ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Wnioskodawczyni wprawdzie w rubryce nr 4 zaznaczyła jedynie, że wnosi o częściowe zwolnienie od kosztów sądowych, ale fakt żądania przez nią ustanowienia pełnomocnika z urzędu wynikał z uzasadnienia wniosku i pisma przewodniego do wniosku. Referendarz sądowy stwierdził, że jeśli zakres wniosku o przyznanie prawa pomocy można jednoznacznie ustalić - na podstawie jego treści i treści załączonych do niego dokumentów - zbędne jest wzywanie wnioskodawcy do uzupełnienia braków formalnych wniosku, polegających na nieprawidłowym wypełnieniu rubryki nr 4 formularza wniosku, służącej do wskazania zakresu żądania wniosku.

W sprawie o sygn. akt II SPP/Op 30/21 (postanowienie z dnia 8 października 2021 r.), skarżący wniósł o uzupełnienie uzasadnienia postanowienia, którym referendarz sądowy odmownie rozstrzygnął jego wniosek o przyznanie prawa pomocy. Wskutek tego wniosku, referendarz sądowy odmówił uzupełnienia postanowienia o odmowie przyznania prawa pomocy, wskazując, że podstawę prawną tego rozstrzygnięcia, mającego formę postanowienia, stanowi art. 157 § 1 i art. 166 P.p.s.a. w związku z art. 167a § 1 i art. 258 § 1 i 2 pkt 7 P.p.s.a.

W sprawie o sygn. akt II SPP/Op 13/21 (postanowienie z dnia 14 maja 2021 r.), skarżąca została wezwana na podstawie art. 255 P.p.s.a., do uzupełnienia danych zwartych we wniosku o przyznanie prawa pomocy, między innymi poprzez wykazanie z jakich źródeł skarżąca i jej rodzina pokrywają wykazywane wydatki, które przewyższają wykazywane dochody. Odpowiadając na wezwanie skarżąca wyjaśniła, że wykazane wydatki pokrywa głównie z prowadzonej działalności gospodarczej męża. Jednakże nadesłane przez stronę zaświadczenie o wysokości rocznego dochodu męża skarżącej, z prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, pokazywało, że jest on

na tyle niski, że nie wystarcza nawet na pokrycie wykazanych wydatków rodziny skarżącej za jeden miesiąc. W tej sytuacji referendarz sądowy nie wzywał skarżącej o przesłanie aktualnych deklaracji podatkowych męża. Stwierdził wprawdzie, że dałyby one, być może, odpowiedź na pytanie, czy niski dochód za rok 2020, jest wynikiem dużych kosztów uzyskania przychodu, ale to i tak nie pozwalałoby przyjąć, że do kosztów tych zaliczono wszystkie wydatki na życie ponoszone przez rodzinę skarżącej. Referendarz sądowy wskazał, że koszty życia codziennego, jak np. czynsz za mieszkanie, w części niezwiązanej z działalnością gospodarczą, żywności, leków, środków czystości czy nieobowiązkowego ubezpieczenia cywilnoprawnego, nie mogą stanowić kosztów uzyskania przychodów z prowadzonej działalności gospodarczej. Zasadniczo źródłem ich pokrycia może być dochód i to po opodatkowaniu podatkiem dochodowym.

W sprawie o sygn. akt II SPP/Op 129/21 (postanowienie z dnia 31 grudnia 2021 r.), postępowanie o przyznanie prawa pomocy wszczęte na skutek kolejnego wniosku skarżącej podlegało umorzeniu, jako bezprzedmiotowe. Referendarz sądowy stwierdził, że niecelowe było ponowne przesyłanie skarżącej urzędowego formularza wniosku o przyznanie prawa pomocy, bowiem rozpoznanie ponownego wniosku skarżącej o przyznanie prawa pomocy należało uznać za zbędne i umorzyć postępowanie, na podstawie przepisu art. 249a P.p.s.a., określającego, że jeżeli strona cofnie wniosek lub rozpoznanie wniosku stało się zbędne, postępowanie w sprawie przyznania prawa pomocy umarza się. Powyższe wynikało z tego faktu, że skarżącej przyznano już, w wyniku jej pierwszego wniosku, prawo pomocy poprzez ustanowienie pełnomocnika z urzędu, a w zakresie zwolnienia od kosztów sądowych korzystała ona w całości ze zwolnienia na mocy ustawy (art. 239 § 1 pkt 1 lit. a P.p.s.a. – sprawa z zakresu pomocy społecznej), czyli faktycznie znalazła się w sytuacji osoby, której przyznano prawo pomocy w zakresie całkowitym. Skarżąca otrzymała, więc prawo pomocy w najszerszym, możliwym w jej sytuacji, zakresie.

W sprawie o sygn. akt II SPP/Op 68/21 (postanowienie z dnia 30 lipca 2021 r.), skarżąca zwróciła się o przyznanie prawa pomocy. W pierwszym wniosku (zarejestrowanym pod sygn. akt II SPP/Op 90/20) zażądała zwolnienia od kosztów sądowych w całości, a w kolejnym wniosku (zarejestrowanym pod sygn. akt II SPP/Op 68/21) zwróciła się o ustanowienie radcy prawnego. W wyniku rozpoznania pierwszego wniosku, referendarz sądowy postanowieniem zwolnił skarżącą od wpisu od skargi ponad kwotę 500 zł, a w pozostałym zakresie wniosek oddalił. Orzeczenie to stało się prawomocne, wobec niewniesienia środka odwoławczego. Drugi wniosek referendarz

sądowy rozpoznał, jako nowy wniosek, stwierdzając, że brak jest podstaw do orzekania o zmianie postanowienia referendarza sądowego wydanego w wyniku rozpoznania pierwszego wniosku o przyznanie prawa pomocy. Referendarz postawił tezę, że o braku podstaw do orzekania w trybie art. 165 P.p.s.a. świadczy fakt, że skarżąca pomimo zwrócenia się po raz kolejny o przyznanie prawa pomocy w tym samym zakresie ustawowym (tzn. częściowym), w istocie domaga się innej formy jej przyznania. Poprzedni wniosek obejmował bowiem zwolnienie od kosztów sądowych, a obecny - ustanowienie pełnomocnika. Nieprzypadkowo natomiast ustawodawca w art. 245 § 3 P.p.s.a. i we wzorcowym formularzu wniosku o przyznanie prawa pomocy, określił przykładowe i możliwe formy udzielenia pomocy sądowej, dzieląc je na dwie grupy rodzajowe, tj. zwolnienie od kosztów sądowych (w całości bądź w części) oraz ustanowienie pełnomocnika (adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego, rzecznika patentowego). Wynika z tego, że kolejny wniosek skarżącej, różniący się rodzajem wnioskowanej pomocy, należy rozpoznać na podstawie art. 246 § 1 pkt 2 P.p.s.a.

Odnosnie do postępowań przeprowadzonych w trybie uproszczonym prowadzonych w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Opolu w 2021 r. na podstawie art. 119 P.p.s.a., odnotowano w porównaniu do poprzednich lat funkcjonowania Sądu wzrost wpływu spraw. Wzrost ten niewątpliwie jest skutkiem rozwoju epidemii spowodowanej rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 i wprowadzeniem z tego powodu na terenie kraju nakazów, zakazów i ograniczeń w życiu społecznym i gospodarczym, uwzględniających wytyczne i zalecenia właściwych organów sanitarno – epidemiologicznych

Dlatego strony postępowań sądowych były informowane w formie pisemnej a także przez komunikaty pojawiające się na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej WSA w Opolu o możliwości rozpoznania sprawy w tym trybie, zgodnie z art. 119 pkt 2 P.p.s.a., czyli na wniosek stron postępowania sądowego.

W 2021 r. w WSA w Opolu rozpoznano ogółem 342 sprawy w trybie uproszczonym (w tym w Wydziale I – 70 spraw, a 272 w Wydziale II). Powyższe postępowania zakończyły w następujący sposób: w 213 sprawach uwzględniono skargi, w 116 sprawach oddalono skargi, a w 13 przypadkach sprawę zakończono w inny sposób (w 1 sprawie umorzono postępowanie sądowe, a w 12 sprawach odrzucono skargę).

W roku 2021 w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Opolu postanowieniem z dnia 28 października 2021 r. skierowano do postępowania mediacyjnego z urzędu, na

podstawie art. 115 § 2 i art. 116 § 1 i 2 P.p.s.a. jedną sprawę o sygn. akt II SA/Op 364/21 w przedmiocie negatywnego rozpatrzenia wniosku o przywrócenie organizacji ruchu do stanu poprzedniego.

Dane teleadresowe

Prezes WSA w Opolu
sędzia WSA Elżbieta Kmiecik

Sekretariat Prezesa
Starszy specjalista
Jolanta Hadała
tel. 77-5411-580
fax 77-5411-600
e-mail: sekretariat@opole.wsa.gov.pl

Wiceprezes WSA w Opolu
sędzia NSA Gerard Czech
tel. 77-5411-520
fax 77-5411-515
e-mail: wydzial.pierwszy@opole.wsa.gov.pl

Dyrektor WSA w Opolu
Jan Kansy
tel. 77-5411-580
fax 77-5411-600
e-mail: jan.kansy@opole.wsa.gov.pl

Wydział Informacji Sądowej
Przewodniczący Wydziału - Rzecznik Prasowy
sędzia WSA Krzysztof Bogusz
tel. 77-5411-560
fax 77-5411-515
e-mail: krzysztof.bogusz@opole.wsa.gov.pl

Kierownik Sekretariatu
Beata Gronowska
tel. 77-5411-560
fax 77-5411-515
e-mail: wis@opole.wsa.gov.pl

Informacja o sprawach w toku
tel. 77-5411-561
tel. 77-5411-562
tel. 77-5411-563
e-mail: wis@opole.wsa.gov.pl

Informacja o właściwości sądu oraz wnioski dot. działalności sądu

tel. 77-5411-561

tel. 77-5411-562

tel. 77-5411-563

e-mail: wis@opole.wsa.gov.pl

Biblioteka sądowa

tel. 77-5411-660

e-mail: biblioteka@opole.wsa.gov.pl

Administrator Systemu Informatycznego

Piotr Bunkowski

tel. 77-5411-640

e-mail: informatyka@opole.wsa.gov.pl

I Wydział

Przewodniczący Wydziału

Wiceprezes WSA sędzia NSA Gerard Czech

Kierownik Sekretariatu

Beata Przybyła

tel. 77-5411-520

fax 77-5411-515

e-mail: wydzial.pierwszy@opole.wsa.gov.pl

II Wydział

Przewodniczący Wydziału

Prezes WSA sędzia WSA Elżbieta Kmiecik

Kierownik Sekretariatu

Grażyna Pałys

tel. 77-5411-540

fax 77-5411-515

e-mail: wydzial.drugi@opole.wsa.gov.pl

Oddział Finansowo - Budżetowy

Główny Księgowy

Katarzyna Majecka

tel. 77-5411-611

e-mail: ksiegowosc@opole.wsa.gov.pl

Główny Specjalista d/s Osobowych
Małgorzata Madera
tel. 77-5411-620
e-mail: kadry@opole.wsa.gov.pl

Oddział Administracyjno - Gospodarczy i Spraw Ogólnych
Kierownik Oddziału
Aleksandra Kowalska-Wnuk
tel. 77-5411-630
fax 77-5411-635
e-mail: sag@opole.wsa.gov.pl

Biuro Podawcze
Starszy Inspektor Sądowy
Małgorzata Cyma
tel. 77-5411-500
fax 77-5411-515

Inspektor Ochrony Danych Osobowych
Starszy inspektor sądowy
Maria Żymańczyk
tel. 77-54-11-525
e-mail: mzymanczyk@opole.wsa.gov.pl

Centrala telefoniczna
tel. 77-5411-500

Wykaz tabel

- I Ogólny wpływ oraz liczba załatwień skarg w 2020 r. i 2021 r.
- II Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Opolu w 2020 r. i 2021 r.
- III Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Opolu w 2020 r. i 2021 r.
- IV Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej w 2020 r. i 2021 r.
- V Skargi w ujęciu podmiotowym ze względu na osoby skarżące w 2020 r. i 2021 r.
- VI Udział w postępowaniu pełnomocników w 2020 r. i 2021 r.
- VII Sprawy niezadowolone w 2020 r. i 2021 r.
- VIII Terminowość załatwiania spraw w 2020 r. i 2021 r.
- IX Wpływ i załatwienia skarg na akty i czynności oraz sprzeciwy od decyzji /SA/ w rozbiciu na symbole w 2021 r.
- X Wpływ i załatwienia skarg na bezczynność i przewlekłość postępowania organów /SAB/ w rozbiciu na symbole w 2021 r.

Tabela I

Ogólny wpływ oraz liczba załatwień skarg w 2021 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

Wydziały	Rodzaj spraw	Pozostało z roku 2020	Wpływ		Załatwiono				Zamknięto		Pozostało na rok 2022
					Na rozprawie		Na posiedzeniu niejawnym				
			2020	2021	2020	2021	2020	2021	2020	2021	
Wydział I	SA	111	388	606	141	90	273	421	5	2	204
	SAB	0	7	2	0	0	7	2	0	0	0
Wydział II	SA	116	378	599	146	104	210	477	6	6	128
	SAB	18	84	111	0	0	68	112	0	2	15
Razem		245	857	1318	287	194	558	1012	11	10	347

Tabela II

Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Opolu w 2021 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

SKO w Opolu	Pozostało z roku 2020	Wpływ		Załatwiono wyrokiem									
				Ogółem		Uwzględniono				Oddalono			
		w ujęciu liczbowym				w ujęciu %		w ujęciu liczbowym		w ujęciu %			
		2020	2021	2020	2021	2020	2021	2020	2021	2020	2021	2020	2021
Wydział I	30	98	143	67	74	13	15	19,4	20,3	54	59	80,6	79,7
Wydział II	48	135	181	84	166	27	78	32,1	47,0	57	88	67,9	53,0
Razem	78	233	324	151	240	40	93	26,5	38,75	111	147	73,5	61,25

Tabela III

Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Opolu w 2021 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Opolu	Pozostało z roku 2020	Wpływ		Załatwiono wyrokiem									
				Ogółem		Uwzględniono				Oddalono			
						w ujęciu liczbowym		w ujęciu %		w ujęciu liczbowym		w ujęciu %	
		2020	2021	2020	2021	2020	2021	2020	2021	2020	2021	2020	2021
Wydział I	41	144	203	116	136	19	32	16,4	23,5	97	104	83,6	76,5
Wydział II	9	33	15	29	9	8	1	27,6	11,1	21	8	72,4	88,9
Razem	50	177	218	145	145	27	33	18,6	22,8	118	112	81,4	77,2

Tabela IV

Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej w 2021 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

Województwo opolskie	Pozostało z roku 2020	Wpływ		Załatwiono wyrokiem									
				Ogółem		Uwzględniono				Oddalono			
						w ujęciu liczbowym		w ujęciu %		w ujęciu liczbowym		w ujęciu %	
		2020	2021	2020	2021	2020	2021	2020	2021	2020	2021	2020	2021
Wydział I	0	0	0	1	0	1	0	100,0	0,0	0	0	0,0	0,0
Wydział II	28	97	261	74	210	30	172	40,5	81,9	44	38	59,5	18,1
Razem	28	97	261	75	210	31	172	41,3	81,9	44	38	58,7	18,1

Tabela V

Skargi w ujęciu podmiotowym ze względu na osoby skarżące w 2021 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

Liczba skarg wnoszonych przez	Wydział I		Wydział II		Razem	
	2020	2021	2020	2021	2020	2021
Osoby fizyczne	218	437	360	629	578	1066
Osoby prawne	154	160	74	72	228	232
Organizacje społeczne	17	8	14	0	31	8
Prokuratorów	6	3	14	9	20	12
Rzecznika Praw Obywatelskich	0	0	0	0	0	0

Tabela VI

Udział w postępowaniu pełnomocników w 2021 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

Udział w postępowaniu	Wydział I w liczbach		Wydział II w liczbach		Razem	
	2020	2021	2020	2021	2020	2021
Pełnomocników administracji państwowej	149	165	157	265	306	430
Adwokatów jako pełnomocników skarżących i uczestników postępowania	65	85	68	116	133	201
Radców prawnych jako pełnomocników skarżących i uczestników postępowania	81	99	192	169	273	268
Doradców podatkowych	47	78	0	0	47	78
Rzeczników patentowych	0	0	0	0	0	0
Prokuratorów	0	0	0	0	0	0
Rzecznika Praw Obywatelskich	0	0	0	0	0	0

Tabela VII
Sprawy niezalutwione

Rodzaj sprawy	Wydział	Liczba spraw niezalutwionych pozostających od daty pierwszego wpływu skargi do sądu									
		powyżej 3 do 6 miesięcy		powyżej 6 do 12 miesięcy		powyżej 12 miesięcy do 2 lat		powyżej 2 do 3 lat		powyżej 3 lat	
		2020	2021	2020	2021	2020	2021	2020	2021	2020	2021
SA	I	22	36	4	34	10	20	3	4	8	11
	II	18	24	7	17	8	3	6	4	1	7
Razem		40	60	11	51	18	23	9	8	9	18
SAB	I	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
	II	1	2	0	1	0	0	1	0	0	0
Razem		1	2	0	1	0	0	1	0	0	0

Tabela VIII
Terminowość załatwiania spraw

Rodzaj sprawy	Wydział	Od daty wpływu sprawy w danym lub poprzednim okresie sprawozdawczym do jej załatwienia upłynął okres													
		do 2 miesięcy		powyżej 2 do 3 miesięcy		powyżej 3 do 4 miesięcy		powyżej 4 do 6 miesięcy		powyżej 6 do 12 miesięcy		powyżej 12 do 24 miesięcy		powyżej 24 miesięcy	
		2020	2021	2020	2021	2020	2021	2020	2021	2020	2021	2020	2021	2020	2021
SA	I	122	158	76	124	50	108	63	76	88	43	16	3	4	1
	II	126	174	74	160	49	123	61	72	43	49	9	9	0	0
Razem		248	332	150	284	99	231	124	148	131	92	25	12	4	1
SAB	I	4	0	3	2	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
	II	45	46	6	43	15	10	1	12	1	3	0	0	0	0
Razem		49	46	9	45	15	10	1	12	1	3	0	0	0	0

Tabela IX

Wpływ i załatwienie skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji /SA/ w rozbiu na symbole w 2021 r.

Lp.	Symbol sprawy	Opis symbolu, przedmioty spraw w ramach symbolu	Pozostało z poprzedniego okresu *)	Wpłynęło		Łącznie /kol 7 i 17/	Z A Ł A T W I O N O						Zamknięto	Pozostało na następny okres				
				razem	w tym ponownie wpisane		N a r o z p r a w i e					Na posiedzeniu niejawnym						
							Łącznie /suma rubryk 8 i 13/	Ogółem /suma rubryk 9 - 12/	Uwzględniono skargę/sprzeciw	Oddalono skargę/sprzeciw	Odrzucono skargę/sprzeciw	W inny sposób			Ogółem ***)	w tym		
																Uwzględniono skargę/sprzeciw	Oddalono skargę/sprzeciw	Odrzucono skargę/sprzeciw
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	
1	601	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	18	56	0	59	57	10	6	4	0	0	47	17	17	11	2	15
12	602	Ceny, opłaty, stawki taryfowe, nie objęte symbolem 611	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1
13	603	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa	26	66	0	83	83	20	4	14	2	0	63	27	15	21	0	9
24	604	Działalność gospodarcza, w tym z udziałem podmiotów zagranicznych	5	12	0	13	13	3	0	3	0	0	10	1	4	5	0	4
35	605	Ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego, imiona i nazwisko, obywatelstwo, paszporty	2	7	0	7	6	2	2	0	0	0	4	2	0	2	1	2
49	607	Gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi	3	24	0	10	10	1	1	0	0	0	9	5	4	0	0	17
59	609	Gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę	5	15	0	11	10	0	0	0	0	0	10	4	3	2	1	9
71	611	Podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej, oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych	93	402	6	361	360	64	20	44	0	0	296	46	146	100	1	134
82	612	Sprawy geodezji i kartografii	2	6	0	4	4	0	0	0	0	0	4	1	2	1	0	4
89	613	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	6	29	0	31	31	9	7	2	0	0	22	6	11	5	0	4
100	614	Oświata, szkolnictwo wyższe, nauka, działalność badawczorozwojowa i archiwa	4	14	0	12	12	6	2	4	0	0	6	2	3	1	0	6
111	615	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	10	38	2	31	31	7	5	1	1	0	24	2	13	7	0	17
121	616	Rolnictwo i leśnictwo, w tym gospodarowanie nieruchomościami rolnymi i leśnymi, ochrona gruntów rolnych i leśnych, gospodarka łowiecka, rybołówstwo oraz weterynaria, ochrona zwierząt	3	10	0	9	8	2	1	1	0	0	6	2	2	2	1	4
143	618	Wywłaszczenie i zwrot nieruchomości	1	8	0	7	6	1	1	0	0	0	5	1	2	2	1	2
148	619	Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy	4	155	0	145	145	6	4	2	0	0	139	122	7	7	0	14
159	620	Ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodu lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarstwa i nadzoru sanitarnego	1	12	0	11	11	8	8	0	0	0	3	2	0	1	0	2
167	621	Sprawy mieszkaniowe, w tym dodatki mieszkaniowe	2	14	0	15	14	3	2	1	0	0	11	2	7	2	1	1
204	626	Ustrój samorządu terytorialnego, w tym referendum gminne	1	5	0	6	6	3	3	0	0	0	3	2	0	1	0	0
225	629	Sprawy mienia przejętego z naruszeniem prawa	0	1	0	1	1	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0
232	630	Obrót towarami z zagranicą, należności celne i ochrona przed nadmiernym przywozem towaru na obszar celny Unii Europejskiej	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1
246	632	Pomoc społeczna	26	84	1	94	94	15	4	11	0	0	79	40	26	12	0	16
253	633	Zatrudnienie i sprawy bezrobocia	0	11	2	9	9	3	2	1	0	0	6	0	0	5	0	2
264	634	Sprawy kombatanów, świadczenia z tytułu pracy przymusowej	1	2	0	3	3	2	1	1	0	0	1	0	1	0	0	0
270	635	Kultura fizyczna, sport i turystyka	0	1	0	1	1	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0
293	645	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601 - 637 oraz od 646 - 655	0	18	2	14	14	1	1	0	0	0	13	0	1	10	0	4
303	648	Sprawy z zakresu informacji publicznej, prawa prasowego, ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego	1	24	1	21	21	1	1	0	0	0	20	5	3	9	0	4
309	652	Sprawy ubezpieczeń zdrowotnych	0	2	0	1	1	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0	1
310	653	Środki publiczne nie objęte innymi symbolami	10	157	49	120	120	21	10	11	0	0	99	36	19	25	0	47
321	655	Subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacja rynków branżowych	2	31	3	21	21	5	0	5	0	0	16	3	8	4	0	12
Ogółem główne symbole 601-637 i 645-655			227	1 205	66	1 100	1 092	194	86	105	3	0	898	328	294	237	8	332

Tabela X

Wpływ i załatwienie skarg na bezczynność i przewlekłość organów /SAB/ w rozbiu na symbole w 2021 r.

Lp.	Symbol sprawy	Opis symbolu, przedmioty spraw w ramach symbolu	Pozostało z poprzedniego okresu *)	Wpłynęło		Łącznie /kol. 7 i 17/	Z A Ł A T W I O N O							Zamknięto	Pozostało na następny okres			
				razem	w tym ponownie wpisane		N a r o z p r a w i e				N a p o s i e d z e n i u n i e j a w n y m							
							Łącznie /suma rubryk 8 i 13/	Ogółem /suma rubryk 9 - 12/	Uwzględniono skargę	Oddalono skargę	Odrzucono skargę	W inny sposób	Ogółem ***) ****)			w tym		
																Uwzględniono skargę	Oddalono skargę	Odrzucono skargę
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	
1	601	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	0	4	0	4	4	0	0	0	0	0	4	1	1	1	0	0
13	603	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa	1	0	0	1	1	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0
35	605	Ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego, imiona i nazwisko, obywatelstwo, paszporty	3	1	0	3	3	0	0	0	0	0	3	0	0	3	0	1
49	607	Gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi	0	1	0	1	1	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0
89	613	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	1	5	0	5	5	0	0	0	0	0	5	2	0	3	0	1
100	614	Oświata, szkolnictwo wyższe, nauka, działalność badawczo-rozwojowa i archiwa	0	1	0	1	1	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0
111	615	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	1	5	0	4	4	0	0	0	0	0	4	0	1	3	0	2
143	618	Wywłaszczenie i zwrot nieruchomości	0	1	0	1	1	0	0	0	0	0	1	1	0	0	0	0
148	619	Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy	0	1	0	1	1	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0
159	620	Ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodu lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarstwa i nadzoru sanitarnego	1	0	0	1	1	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0
214	627	Cudzoziemcy, repatrianci, nabycie nieruchomości przez cudzoziemców	0	3	0	3	3	0	0	0	0	0	3	2	1	0	0	0
246	632	Pomoc społeczna	0	1	0	1	1	0	0	0	0	0	1	1	0	0	0	0
253	633	Zatrudnienie i sprawy bezrobocia	0	6	0	4	4	0	0	0	0	0	4	0	0	3	0	2
293	645	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601 - 637 oraz od 646 - 655	0	29	0	27	26	0	0	0	0	0	26	0	0	25	1	2
303	648	Sprawy z zakresu informacji publicznej, prawa prasowego, ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego	11	52	2	56	55	0	0	0	0	0	55	18	18	14	1	7
309	652	Sprawy ubezpieczeń zdrowotnych	0	1	0	1	1	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0
310	653	Środki publiczne nie objęte innymi symbolami	0	2	0	2	2	0	0	0	0	0	2	2	0	0	0	0
Ogółem główne symbole 601-637 i 645-655			18	113	2	116	114	0	0	0	0	0	114	27	21	58	2	15